

Lewis Carol

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor

Traducere de Popescu Bogdan

Traducere după:
„Lewis Carroll – Alice’s Adventures in Wonderland”
Editura didactică și pedagogică – București, 1971

Reproducerea textului englezesc a fost făcută după:
“The Annotated Alice
Alice’s Adventures in Wonderland and Through the Looking Glass”.

The World Publishing Company, Cleveland and New York, 1960

În notele de subsol „(n.t.)” înseamnă „nota traducătorului în românește” iar „(n.r.)” – „nota redactorilor lucrării după care s-a făcut traducerea în românește”.

Cu toții în după-amiaza aurie

Cu toți în după-amiaza aurie
Alene lunecăm
Pentru că ale noastre vâsle, cu prea puțină-ndemânare
De brațe mici sunt trase
În timp ce mânuțe mici în van se prefac
Hoinărelile să mi le îndrume

O, crudă Treime!¹ La asemenea oră
Sub o vreme de vis
Să cereți o poveste de la un suflet prea slab
Ca să mânuiască cea mai mică pană!
Totuși ce poate face-o biată voce singură
Contra trei guri deodată?

Poruncitoare, Prima își aruncă
Ordinul „să începi”;
Pe un ton mai prietenos, Secunda speră
„Or fi și prostii în ea?”
În timp ce Terția întrerupe povestea
Nu mai rar decât odată pe minut

Curând liniștea se-așterne
Cu imaginația ele urmăresc
Copilul din vis mișcându-se într-o țară
A minunilor sălbatică și nouă
Vorbind prietenește cu păsările sau fiarele...
Și crezând aproape că-i adevărat

Și mereu, când povestea seacă
Fântânile fanteziei
Și slab mai luptă cel ostenit
Să schimbe subiectul
„Restul data viitoare...” „Mai e și data viitoare”
strigă vocile fericite

Așa a crescut povestea Țării Minunilor:
Încet, puțin câte puțin,
Straniile-i întâmplări au fost făurite
Și-acum povestea-i sfârșită
Și spre casă ne-ndreptăm o adunare fericită
Sub soarele care apune

Alice! Ia, o poveste copilăroasă
Și cu mâini delicate
Așează-o acolo unde-s împletite visele copilăriei
În vrăjita cunună a amintirii
Ca coroana veștejită a unui pelerin făcută din flori
Culese dintr-un ținut îndepărtat.

¹ Autorul se referă la cele trei surori Liddell (n.r.).

CAPITOLUL 1

ÎN ADÂNCURILE GĂURII DE IEPURE

Alice începuse să se simtă foarte obosită stând pe bancă lângă sora ei și neavând nimic de făcut: o dată sau de două ori trase cu ochiul la cartea pe care sora ei o citea dar nu avea poze sau dialoguri „Și care e rostul unei cărți” se gândi Alice, „fără poze sau dialoguri?”.

Așa că continuă să reflecteze , pentru sine, (atât cât putea , pentru că acea zi fierbinte o făcea să se simtă foarte somnoroasă și proastă), dacă plăcerea de a împleni o coroniță din margarete merită efortul de a se apleca și de a culege margaretele, când, repede, un Iepure Alb cu ochii roz trecu foarte aproape de ea.

Nu era nimic remarcabil în asta; nici Alice nu s-a gândit că ar fi ieșit din comun să audă iepurele spunându-și: „Vai! Vai! O să întârzii! (când se gândi după aceea mai cu luare aminte, își dădu seama că ar fi trebuit să se mire dar atunci i s-a părut destul de natural); dar când iepurele, imediat după asta, scoase din buzunarul veste un ceas, îl privi și începu să se grăbească, Alice sări în picioare pentru că îi trecuse prin cap că nu mai văzuse niciodată un iepure care să aibă vreun buzunar de vestă sau un ceas și, arzând de curiozitate, o luă la fugă peste câmp după el chiar la timp pentru a-l putea vedea sărind într-o gaură de iepure mare de sub gardul viu.

Într-o clipă Alice se sări după el negândindu-se nici o clipă cum va mai ieși de acolo.

Gaura de iepure mergea drept, ca un tunel, cine știe unde și, înainte să se gândească cum să se oprească, se pomeni căzând într-un puț foarte adânc.

Ori puțul era foarte adânc ori ea cădea foarte încet; oricum avea tot timpul, pe când cădea, să se uite în jurul ei și să se întrebe ce-o să se mai întâmple. Întâi încercă să se uite în jos și să vadă încotro se îndreaptă dar era prea întuneric ca să distingă ceva; așa că se uită pe pereții puțului și remarcă că erau „tapetați” cu bufete și biblioteci; ici și acolo văzu hărți atârinate în cuie. Luă un borcan dintr-un pe când trecea pe lângă el: avea o etichetă: „Dulceață de portocale” dar, spre marea ei dezamăgire, era gol; nu vru să arunce borcanul, de teamă că ar putea omorî pe cineva acolo jos, în schimb reuși să-l așeze din „mers” într-un alt bufet.

„Ah” gândi Alice „după o căzătură ca asta n-o să mai zic nimic când o să mă rostogolesc pe scări! Ce curajoasă or să mă creadă toți acasă! Dar n-o să le spun nimic despre asta chiar dacă aş cădea de pe acoperișul casei!” (Ceea ce s-ar fi putut să fie adevărat).

Jos, mai jos, și mai jos... Se va termina oare vreodată căderea asta? „Mă întreb câte mile¹ oi fi căzut până acum” spuse ea cu glas tare „Trebuie că sunt undeva aproape de centrul pământului. Să mă gândesc: asta ar trebui să fie la 4000 de mile adâncime, cred...” (pentru că, știți, Alice învățase câteva lucruri de soiul ăsta la școală dar s-a gândit că acesta nu era un prilej bun să facă paradă de cunoștințele ei, mai ales că acolo nu era nimeni care s-o asculte; totuși era bine să repete) „...da, cam asta-i distanța exactă... Dar atunci mă întreb ce latitudine sau longitudine am (Alice nu avea nici cea mai vagă idee despre latitudine sau longitudine dar găsi că e caraghios să spună cuvinte mari).

¹ O milă- aproximativ 1609m (n.t.)

Atunci începu din nou: „Mă întreb dacă cad drept prin pământ! Ce caraghios o să mi se pară să ies printre oameni care merg cu capul în jos! Antipatiile¹, cred... (de data asta era mai de grabă bucuroasă că nu avea ascultători pentru că nu reușea de loc să găsească cuvintele potrivite) „...dar o să trebuiască să întreb de numele țării. Vă rog, doamnă, aici e Noua Zeelandă sau Australia? (și încercă să facă o reverență pe când vorbea – imaginați-vă, să faci o reverență căzând prin aer! Credeți că voi v-ați descurca?) „Și ce fetiță ignorantă m-ar crede dacă am să întreb! Nu, nu se face să întreb; poate am să văd scris pe undeva”

Jos, mai jos, și mai jos. Cum nu avea altceva de făcut, Alice începu iarăși să vorbească: „Mă gândesc că lui Dinah o să-i fie dor de mine astă seară” (Dinah era pisica) „Sper că or să-și aducă aminte de farfurioara ei cu lapte la cină. Dinah, draga mea! Aș vrea să fi fost cu mine aici jos! Nu sunt șoareci în aer, din păcate, dar ai fi putut prinde un liliac și, ști, arată exact ca un șoarece. Dar, mă întreb, mănâncă pisicile lilioci?” Și lui Alice începu să i se cam facă somn și începu să vorbească singură cu un aer visător: „Mănâncă pisicile lilioci? Mănâncă pisicile lilioci?” și uneori: „Mănâncă liliicii pisici?”. Cum nu putea da răspuns la nici o întrebare nu prea mai conta în ce fel o pune. Ațiți și tocmai începuse să viseze că se plimba de mână cu Dinah discutând foarte serios: „Dinah, spune-mi adevărul, ai mâncat vreodată un liliac?” când, deodată, buf!, buf! căzu pe o grămadă de vreascuri și frunze uscate iar căderea se sfârși.

Alice scăpase complet teafără și într-o clipă sări în picioare; se uită în sus dar totul era în întuneric; dinaintea ei se deschidea alt tunel și Iepure Alb, pe care-l mai putea vedea, se grăbi să-l coboare. Nu era nici o clipă de pierdut: Alice o porni ca vântul, tocmai la timp ca să-l poată auzi, înainte de a da un colț: „Ah, urechile și mustățile mele, ce târziu e!”. Era chiar în spatele lui când dădu colțul dar Iepurele nu mai era de văzut; se pomeni într-un hol lung care era luminat de un șir de lămpi atârinate de tavan.

Erau uși de jur împrejurul holului dar toate erau încuiate; și, după ce Alice merse în sus și-n jos încercând toate ușile, ea se întoarse tristă spre mijlocul holului întrebându-se cum va mai putea să iasă.

Deodată dădu peste o măsuță cu trei picioare, făcută toată din sticlă masivă; nu era nimic altceva pe ea decât o cheiță de aur și primul gând al lui Alice a fost că s-ar fi putut potrivi la una din ușile din hol; dar vai! Ori încuietorile erau prea mari ori cheia era prea mică, dar în orice caz nu putea deschide nici o ușă. Totuși, la a doua încercare, dădu peste o perdea pe care n-o observase mai înainte, și, în spatele ei era o ușiță cam de cincisprezece țoli² înălțime; încercă cheița la încuietoare și, spre marea-i încântare, se potrivi!

Alice deschise ușa și văzu că dă într-un coridor îngust, nu mult mai mare decât o gaură de șobolan; îngenunche pe podea și privi în lungul lui spre cea mai frumoasă grădină pe care ați văzut-o vreodată. Cât și-ar fi dorit să iasă din acea sală întunecoasă și să se bucure de acel straturi de flori vesele și de acele fântâni răcoroase; dar nici măcar capul nu-i putea trece prin ușă; „Și chiar dacă mi-ar trece capul” se gândi biata Alice, „n-ar folosi la nimic fără să-mi treacă și umerii. Ah, cât aș vrea să pot să mă strâng ca un telescop! Cred că aș reuși dacă aș ști măcar cum să încep.” Pentru că, vedeți, atâtea lucruri ciudate se întâmplaseră în ultimul timp încât Alice începuse să creadă că foarte puține lucruri sunt cu adevărat imposibile.

¹ Alice confundă „Antipatiile” cu „Antipozii” (Australia) (n.t.)

² Un țol are aproximativ 2,5cm (15 țoli = 38,1cm) (n.t.)

Așteptarea lângă ușiță părea să fie zadarnică așa că se întoarse la măsuță nădăjduind să găsească altă cheie sau o carte cu reguli care să facă oamenii să se strângă ca telescoapele; de data aceasta găsi o sticlă (,Care, în mod sigur, nu era aici” spuse Alice) și, legată de gâtul sticlei, o etichetă de hârtie, frumos tipărită, cu litere mari „BEA-MĂ”

Era simplu să zici „Bea-mă” dar înțeleapta Alice nu se grăbi s-o facă. „Nu” zise Alice, „mă voi uita să văd dacă scrie cumva pe ea „otravă” sau nu”; pentru că citise câteva istorioare despre copii care fuseseră mistuiți de foc, mâncați de fiare sălbatice și alte lucruri neplăcute, toate din cauză că nu și-au amintit sfaturile pe care le primiseră de la prietenii lor, cum ar fi: un vătrai încins la roșu te va arde dacă-l ții prea mult în mână sau: dacă te tai adânc la deget cu cuțitul este aproape sigur că va sângera; și Alice nu uitase niciodată că dacă bei prea mult dintr-o sticlă pe care scrie OTRAVĂ este aproape sigur că n-o să-ți priască mai devreme sau mai târziu.

Cum pe sticlă nu scria „otravă”, Alice se încumetă să guste și, găsind băutura foarte bună (de fapt avea o aromă amestecată de tartă de cireșe, maioneză, ananas, friptură de curcan, caramelle și pâine prăjită fierbinte unsă cu unt) o termină foarte repede.

„Ce impresie ciudată!” spuse Alice, „trebuie că mă strâng ca un telescop!”.

Și chiar așa era: nu avea acum mai mult de zece țoli înălțime și fața i se lumina la gândul că acum avea mărimea potrivită pentru a trece, prin ușiță, în acea grădină minunată. Totuși așteptă să vadă dacă micșorarea mai continua; se simți un pic nervoasă din cauza asta „Pentru că, știți,” își spuse Alice „s-ar putea să mă sfârșesc de tot, ca o lumânare. Mă întreb cum aș arăta atunci?”. Și încercă să-și imagineze cum arată flacăra unei lumânări după ce aceasta a fost stinsă pentru că nu-și aducea aminte să fi văzut așa ceva vreodată.

După un timp, văzând că nu se mai întâmplă nimic, se decise să meargă în grădină imediat; dar vai! Biata Alice, când se duse la ușă își dădu seama că uitase cheia de aur și când se întoarse la măsuță văzu că nu mai era posibil să ajungă la ea: o vedea deslușit prin sticlă și încercă din răspuț să se cațere pe un picior al mesei dar acesta era foarte alunecos și, după ce își slei toate puterile, se așeză jos și începu să plângă.

„Hai, nu folosește la nimic să plângi așa” își spuse Alice aspru „te sfătuiesc să încetezi imediat”. În general își dădea singură sfaturi bune (deși foarte rar le urma) și uneori se ocăra singură atât de tare încât îi dădeau lacrimile; își amintea că odată încercase să se tragă singură de urechi pentru că se amăgise pe sine într-un joc de criquet încercând să joace împotriva sa pentru că acestui copil ciudat îi plăcea să se prefacă că sunt două persoane. „Dar acum nu folosește la nimic” se gândi Alice „să mă prefac că sunt două persoane! Vai, abia de-a mai rămas ceva din mine ca să faci o singură persoană respectabilă!”.

Curând ochii îi căzură pe o cutiuță din sticlă care stătea culcată sub masă; o deschise și găsi în ea o prăjitură mică pe care cuvintele „MĂNÂNCĂ-MĂ” erau scrise frumos cu stafide. „Ei bine am s-o mănânc” spuse Alice „și dacă mă va face mai mare am să pot ajunge la cheie; dacă mă va face mai mică am să mă pot strecura pe sub ușă în grădină așa că nu-mi pasă ce se întâmplă!”.

Muşcă o dată şi-şi spuse neliniştită: „Cum? Cum?” ținându-şi mâna pe creştetul capului ca să poată simţi cum se va transforma; a fost destul de surprinsă să constate că rămăsese la aceeaşi înălţime. Desigur asta se întâmplă când cineva mănâncă o prăjitură dar Alice se obişnuise atât de mult să nu se aştepte la nimic altceva decât la lucruri ciudate încât i se părea prosteste să trăiască normal.

Aşa că se puse pe treabă şi foarte repede termină prăjitura.

Capitolul 2

Bazinul cu lacrimi

„Curios și curios¹” strigă Alice (era așa de surprinsă încât uitase, pentru moment să vorbească corect engleza). „Acum mă desfac ca cel mai mare telescop care a existat vreodată! Adio picioare!” (pentru că, atunci când se uită la picioare, acestea păreau ieșite din câmpul vizual, atât de tare se îndepărtaseră) „Ah, biete mele piciorușe, mă întreb cine o să vă mai pună pantofii și ciorapii pentru că eu, dragelor, sunt sigură că n-o să mai pot! Voi fi mult prea departe ca să mă mai necăjesc cu voi: va trebui să vă descurcați cum veți putea mai bine...dar trebuie să fiu prietenoasă cu ele” se gândi Alice „altfel ele n-or să mai vrea să meargă unde vreau eu!... Cred că o să le dau o pereche de ghete noi la fiecare Crăciun”.

Și încep să se gândească cum va reuși: „O să trebuiască să le trimit prin poștă” se gândi „Și ce caraghios o să pară să trimiți cadouri propriilor picioare! Și ce ciudat or să arate adresele!

D.^{sale} D^{lui} Picioar Drept al lui Alice
Carpeta Căminului, lângă Galerie
(Cu dragoste de la Alice)

Vai ce prostii vorbesc!”

Chiar în acel moment capul său se lovi de tavanul holului: de fapt acum ea depășea destul de mult înălțimea de nouă picioare² și imediat luă cheița și alergă la ușa grădinii.

Biata Alice! Tot ce putea face era să se culce jos pe o parte ca să privească în grădină cu un ochi; dar să treacă dincolo era mai puțin probabil ca niciodată; se așează jos și încep iarăși să plângă.

„Ar trebui să-ți fie rușine de tine” spuse Alice „o fată atât de mare ca tine (și avea toate motivele s-o spună) să înceapă să plângă așa, te rog!” Dar ajunsese tot acolo: vârsă galoane³ întregi de lacrimi până ce în jurul ei se făcu un adevărat bazin cam de patru toli înălțime până la jumătatea holului.

După un timp auzi un zgomot slab de pași la mare distanță și își șterse iute lacrimile ca să vadă ce se întâmplă. Era Iepure Alb care se întorcea, îmbrăcat frumos, cu o pereche de mânuși fine într-o mână și cu un evantai în cealaltă; venea în grabă mormăind: „Ah, Ducesa, Ducesa! Cât va fi de mândră fiindcă am făcut-o să aștepte” Alice se simțea atât de disperată încât era gata să ceară ajutor oricui; deci, când Iepurele se apropie de ea, încep cu o voce înceată și timidă: „Vă rog domnule...”. Iepurele tresări violent, aruncă mânușile și evantaiul și dispăru în întuneric cât putu de repede.

Alice ridică evantaiul și mânușile și, cum holul era încins, încep să-și facă vânt cu evantaiul și încep să vorbească: „Of, of! Ce ciudat este totul astăzi! Și ieri toate se petreceau normal. Mă întreb dacă n-am fost schimbată peste noapte. Să vedem: eram aceeași când m-am trezit de dimineață? Aproape că cred că pot să-mi amintesc mici diferențe. Dar dacă nu-s aceeași, următoarea întrebare este „cine-s eu atunci?”. Of, asta-i

¹ Alice spune „curiouser and curiouser” în loc de „more and more curious (din ce în ce mai curios); prima expresie este greșită gramatical. (n.t.)

² 9picioare fac aproximativ 2,70m (n.t.)

³ Un gallon=4,343 l (n.t.)

marea enigmă!”. Și începu să se gândească la toți copii de aceeași vârstă cu ea pe care-i cunoștea ca să vadă dacă nu fusese schimbată în vreunul din ei.

„Sunt sigură că nu sunt Ada” spuse „pentru că părul ei cade în bucle atât de lungi... iar al meu nu are bucle de loc; și sunt sigură că nu pot fi Mabel pentru că știu o mulțime de lucruri și ea...ah, ea știe atât de puține! Mai mult decât atât ea este ea și eu sunt eu... Of, cât de enigmatic este totul! Am să verific dacă mai știu tot ceea ce știam. Să mă gândesc: patru ori patru fac *doisprezece*; patru ori șase fac *treisprezece* și patru ori șapte fac... Of, n-am s-ajung niciodată la douăzeci în ritmul ăsta! Oricum tabla înmulțirii n-are importanță. Să vedem geografia: Londra este capitala *Parisului* și Parisul este capitala *Romei*... nu, așa nu merge. Sunt sigură! Trebuie că m-am transformat în Mabel! O să încerc să spun „Ce face...”¹” Și-și încrucișă mâinile în poală și începu să o spună dar vocea ei suna răgușit și ciudat și cuvintele nu erau așa cum ar fi trebuit să fie:

„Ce face micul crocodil
Își îmbunătățește coada sa strălucitoare ,
Și toarnă apele Nilului
Pe fiecare solz auriu

Ce vesel pare când rânjește
Și ce ordonat își întinde ghearele
Și poștește înăuntru peștișorii,
Cu o gură zâmbitoare!”

„Sunt sigură că nu astea sunt cuvintele potrivite” spuse biata Alice și ochii ei se umplură de lacrimi din nou „Trebuie că m-am transformat în Mabel până la urmă și am să stau în acea căsuță mică și n-am să am aproape nici o jucărie cu care să mă joc și...of!... atât de multe lecții de învățat! Nu, m-am hotărât: dacă sunt Mabel voi sta aici jos! Nu va folosi la nimic dacă-și vor pune capetele jos și-mi vor spune: „Vino sus, dragă”. Mă voi uita numai în sus și voi spune: „Atunci cine sunt eu? Spuneți-mi asta mai întâi și, dacă îmi place să fiu acea persoană voi veni sus. Dacă nu – am să rămân aici jos până voi fi altcineva” dar vai!” strigă Alice „Aș vrea ca ei să-și pună capetele jos! M-am săturat să stau aici singură – singurică”.

Pe când vorbea, se uită la mâini și fu surprinsă să vadă că pusese o mânășă de Iepurelui în timp ce vorbea. „Cum putut să fac asta?” se gândi „Trebuie că m-am micșorat din nou”. Se ridică și merse la masă ca să se măsoare și constată că avea acum cam două picioare² înălțime și se micșora repede. Curând își dădu seama că aceasta era din cauza evantaiului pe care-l aruncă tocmai la timp pentru a se salva de la dispariție.

„Am scăpat ca prin urechile acului” spuse Alice teribil de speriată de brusca schimbare dar foarte bucuroasă să constate că încă mai există. „Și acum spre grădină!” și alergă cât putu de repede la înapoi la ușiță; dar vai! Ușița era încuiată și cheița de aur stătea pe masa de sticlă ca și mai înainte, „și lucrurile stau mai prost decât oricând” se gândi bietul copil, „pentru că n-am fost niciodată atât de mică cum sunt acum! Și susțin că e păcat, asta e!”.

Pe când spunea astea, piciorul ei alunecă și, într-o clipă, pleosc!: era cufundată în apă sărată până mai sus de bărbie. Primul ei gând a fost că a căzut cumva în mare, „Și

¹ Alice vrea să-și amintească poezia „How doth the little buisy bee” („Ce face albinuța harnică”) de I. Watts (în anexă) (n.t.)

² 2picioare – aproximativ 61cm (n.t.)

în cazul ăsta mă pot întoarce acasă cu trenul” își spuse (Alice fusese o dată la mare și ajunsese la concluzia că, oriunde te-ai duce pe coasta britanică, o să găsești câteva cabine de ștrand, câțiva copii săpând în nisip cu cazmale de lemn, apoi un rând de căsuțe închiriate iar în spatele lor o gară.). În orice caz își dădu curând seama că se afla în bazinul cu lacrimile pe care le plânsese când avea nouă picioare înălțime.

„Mi-aș dori să nu fi plâns atât” spuse Alice pe când înota încercând să iasă la mal. „Trebuie că sunt pedepsită acum să fiu înecată în propriile-mi lacrimi. Asta o să fie un lucru ciudat, sunt sigură. Oricum, totul este ciudat astăzi.”

Chiar atunci auzi ceva plescăind în bazin în apropierea ei și înotă într-acolo ca să vadă ce e: întâi s-a gândit că ar putea fi o morsă sau un hipopotam dar când își aduse aminte ce mică era acum, își dădu repede seama că nu era decât un șoarece care alunecase ca și ea.

„Ar fi oare de vreun folos acum” se gândi Alice „să vorbesc cu șoarecele ăsta? Totul este atât de ciudat aici jos încât sunt aproape sigură că vorbește; oricum, încercarea moarte n-are” așa că începu: „Hei, Șoarece, ști cumva cum se iese din acest bazin? M-am săturat să tot înot, Șoricelule!” (Alice se gândea că ăsta trebuie să fie modul potrivit de a vorbi cu un șoarece; nu mai făcuse așa ceva niciodată dar își amintise că văzuse în cartea de gramatică a fratelui ei: „Un șoarece – al unui șoarece - unui șoarece – un șoarece – șoarece!”). Șoarecele se uită la ea și ei i s-a părut că i-a făcut cu ochiul dar nu spuse nimic.

„Poate nu înțelege engleza” se gândi Alice. Cred că e un șoarece francez venit cu William Cuceritorul¹ (dopă cunoștințele ei de istorie, Alice n-avea o idee foarte precisă cu cât timp în urmă s-au petrecut lucrurile). Așa că începu din nou: „Ou est ma chatte?”². Asta era prima propoziție din cartea ei de franceză. Șoarecele tresări puternic și păru că tot trupul îi tremură de frică. „O, vă cer iertare” strigă Alice speriată, înfricoșată că a rănit sentimentele bietului animal. „aproape uitasem că nu-ți plac pisicile”.

„Nu-mi plac pisicile” strigă șoarecele cu o voce subțire și pasionată. „Ți-ar plăcea pisicile dacă ai fi ca mine?”

„...Poate că nu”, spuse Alice pe un ton mângâietor, „nu te supăra. Și totuși aș vrea s-o să ți-o pot arăta o dată pe Dinah, pisica noastră. Cred că ai căpăta o pasiune pentru pisici numai dacă ai vedea-o. E atât de dulce...” Alice își mai revenise puțin înotând leneș în bazin „și stă și toarce așa frumos lângă foc lingându-se pe labe și spălându-și fața... și e atât de drăguț și de ușor s-o îngrijești... și e atât de iscusită la prinsul șoarecilor... Oh, vă cer iertare!” strigă Alice din nou; de data asta Șoarecele se zbârlise de tot și era sigură că trebuie să fie tare supărat. „N-o să mai vorbim despre ea dacă nu-ți face plăcere”.

„**Noi**, într-adevăr!” strigă Șoarecele care tremura tot, până-n vârful cozii „Ca și când eu aș fi vorbit despre un asemenea subiect! Familia noastră a urât întotdeauna pisicile: scârboase, josnice și vulgare ființe! Să nu le aud de nume!

„Sigur!” spuse Alice grăbită să schimbe subiectul conversației „Vă... vă plac câii... câinii?” Șoarecele nu răspunse așa că Alice îi dădu mai departe nerăbdătoare: „Este un câine așa drăguț aproape de casa noastră, mi-ar place să ți-l arăt! E un terier cu ochii strălucitori și are un păr așa de creț și maro! Și aduce lucrurile pe care i le arunci, stă pe două labe și-și cere mâncarea și tot felul de lucruri de nici nu-mi aduc aminte... și

¹ William Cuceritorul (1027 – 1087), Duce de Normandia, a cucerit Anglia în 1066 în urma bătăliei de la Hastings (n.t.)

² Unde mi-e pisica? (fr.) (n.t.)

aparține unui fermier, ști, și el spune că e foarte folositor, valorează 100 de lire. El spune că omoară toți șobolanii și... Of!” strigă Alice pe un ton trist „Cred că iar l-am supărat” Șoarecele înota și se depărta de ea cât putea de repede, tulburând apa în jurul lui.

Așa că îl strigă blând: „Șoricelule drag, vino înapoi și nu vom mai vorbi despre pisici, nici despre câini dacă nu-ți face plăcere!” Când Șoarecele auzi asta se întoarse și înotă încet către ea; fața lui era palidă (de furie, se gândi Alice) și spuse cu voce înceată și tremurătoare: „Hai să ieșim la mal și-ți voi spune povestea mea; și atunci vei înțelege de ce nu-mi plac pisicile și câinii.”.

Era și timpul să iasă din bazin pentru că acesta se umpluse cu păsări și animale care căzuseră în el; erau acolo: o rață, un dodo¹, un lory², un vultur și alte creaturi curioase. Alice o luă înainte și toată adunarea înotă către mal.

¹ Dodo este o pasăre, dispărută astăzi, care mai trăia încă în secolul al XVII-lea în Madagascar. Era greoaie și avea mărimea unui curcan. În vorbirea familiară înseamnă o persoană greoaie, stângace. Expresia „Dead like a dodo” înseamnă mort sau dispărut (ca un dodo) (n.t.)

² Lory este o specie de papagal australian care se hrănește cu nectar și zeamă de fructe (n.t.)

Capitolul 3

O cursă electorală

și o poveste lungă

Arătau într-adevăr ciudat toți adunați pe mal – păsările cu penele înnoirite și zburătorite, animalele cu blana lipicioasă și udă – toți erau supărați și se simțeau prost.

Prima întrebare a fost, bineînțeles, cum să se usuce; s-au sfătuit iar după câteva minute Alice vorbea familiar cu ei ca și când s-ar fi cunoscut de-o viață. A avut într-adevăr o discuție în contradictoriu cam lungă cu Lory care, în cele din urmă se bosumflă și spuse numai atât: „Sunt mai bătrân decât tine și știu mai bine” Și cum Alice nu se lăsa și voia să afle câți ani are, și cum Lory refuza cu tot dinadinsul să-și spună vârsta, nu mai era nimic de zis.

În sfârșit Șoarecele, care părea o persoană cu ceva autoritate printre ei, strigă: „Așezați-vă toți și ascultați-mă! Am să vă usuc eu imediat!”. S-au așezat toți imediat formând un cerc mare cu Șoarecele la mijloc. Alice îl fixa atent cu privirea pentru că era sigură că va răci dacă nu se usucă repede.

„Hm! Hm!” Spuse Șoarecele cu un aer important „Sunteți gata? Acesta este cel mai uscat¹ lucru pe care-l știu. Liniște, vă rog! William Cuceritorul, a cărui cauză fusese susținută de Papa, a spus Angliei, care avea nevoie de conducători, că fusese în ultimul timp obișnuit cu uzurparea și cucerirea. Edwin și Morcar, conții de Mercia și Normandia...”.

„Brr! Spuse Lory înfrigurată.

„Poftim?” spuse Șoarecele încruntându-se dar foarte politicos „Ai spus ceva?”.

„Nu eu” spuse Lory în grabă.

„Mi s-a părut c-ai zis ceva” spuse Șoarecele „Continui. Edwin și Morcar, conții de Mercia și Normandia au trecut de partea lui; chiar Stigand, arhiepiscopul iubitor de patrie din Canterbury, găsi că e recomandabil...”.

„Ce-a găsit?” spuse Rața.

„A găsit” replică Șoarecele înfuriat „cred că ști ce înseamnă”.

„Știi destul de bine ce înseamnă când *eu* găsesc un lucru,” spuse Rața „de obicei o broască sau un vierme. Întrebarea e ce a găsit arhiepiscopul?”.

Șoarecele nu luă în considerare această întrebare și continuă grăbit: „...a găsit de cuviință să meargă cu Edgar Atheling la William și să-i ofere coroana. Conducerea lui William a fost, la început, moderată. Dar obraznicia normanzilor... Cum te simți acum draga mea?” continuă el întorcându-se spre Alice .

„La fel de udă ca și înainte.” spuse Alice cu un ton plictisit „Nu dă semne să mă usuce de loc”.

„În acest caz” spuse Dodo cu un aer solemn și ridicându-se în picioare „suspend această ședință pentru adoptarea imediată de măsuri mai energice”.

„Vorbește englezește!” spuse Vulturul „Eu nu pricep aceste cuvinte lungi; ba mai mult: cred că nici tu nu le înțelegi!” Și Vulturul își lăsă capul în jos pentru a ascunde un zâmbet; câteva alte păsări chicotiră zgomotos.

¹ Șoarecele folosește cuvântul „uscat” cu sens figurat, adică arid sau, referitor la o expresie, care nu spune nimic (n.t.)

„Ceea ce voiam să spun” zise Dodo cu un ton supărat „e că cea mai bună metodă de a ne usca ar fi o cursă electorală”.

„Ce este o cursă electorală?” întrebă Alice. Nu că voia prea tare să știe dar Dodo se opri ca și când cineva se cuvenea să vorbească și nimeni altcineva nu părea dispus să spună ceva.

„Cel mai bun mod” zise Dodo „de a explica un lucru este să-l faci” (și cum voi probabil ați încercat asta într-o zi de iarnă, am să vă spun cum s-a descurcat Dodo).

Mai întâi trase o pistă de concurs într-un fel de cerc („forma exactă nu contează” spuse el) și toți fură plasați în lungul ei ici și acolo. Nu a existat „Unu, doi, trei, start!” așa că începură să alerge fiecare când a crezut de cuviință și s-au oprit tot când au vrut și era greu de știut când s-a terminat cursa. Totuși, după ce au alergat cam o jumătate de oră și erau destul de uscați, Dodo a strigat pe neașteptate: „Cursa s-a terminat!” și toți s-au strâns în jurul lui întrebând: „Cine a câștigat?”.

La această întrebare Dodo nu putea răspunde fără o îndelungată meditație și stătu un timp destul de lung cu un deget pe frunte, (poziția în care îl vedeți de obicei pe Shakespeare în portrete) în timp ce restul aștepta în liniște. În sfârșit Dodo spuse: „Toți au câștigat și toți trebuie să ia premii”.

„Dar cine dă premiile?” întrebă corul.

„Cum... *ea*, bineînțeles” spuse Dodo arătând spre Alice cu un deget; și întreaga adunare se înghesui în jurul ei strigând nu foarte clar: „Premii! Premii!”.

Alice nu prea știa ce să facă și, în disperare de cauză, băgă mâna în buzunar și scoase o curie de bomboane (din fericire apa sărată nu intrase în ea) și dădu la fiecare premii. Era exact câte o bomboană pentru fiecare.

„Dar știți, și ea trebuie să capete un premiu” spuse Șoarecele.

„Bineînțeles” spuse Dodo grav „Ce mai ai prin buzunare?” și se întoarse către Alice .

„Doar un degetar” spuse Alice tristă.

„Dă-l încoace” zise Dodo.

Atunci toți se înghesuiră iarăși în jurul ei în timp ce Dodo prezentă solemn degetarul spunând: „Te rugăm să primești acest elegant degetar”; când termină acest scurt discurs, toți aplaudară. Alice găsi acest lucru foarte absurd dar toți se uitau la ea atât de serioși încât nu îndrăzni să râdă; și cum nu se putea gândi la ceva să spună, pur și simplu făcu o reverență și luă degetarul privind la ei cât putea de serios.

A urmat mâncarea bomboanelor; asta a produs ceva zgomot și derutare pentru că păsările mari se plâneau că nu le-ajunge iar cele mici s-au înecat și a trebuit să fie bătute pe spinare. Totuși s-a terminat până la urmă și cu asta și s-au așezat din nou în cerc cerându-i Șoarecelui să le mai spună câte ceva.

„Mi-ai promis că-mi spui povestea ta” spuse Alice, „și de ce urăști p... și c...” adăugă ea în șoaptă de teamă să nu se supere din nou.

„Povestea mea e o poveste¹ lungă și tristă!” spuse Șoarecele întorcându-se spre Alice și oftând.

„E o coadă* lungă, în mod sigur” spuse Alice uitându-se în jos și minunându-se de coada Șoarecelui; dar de ce spui că e tristă?”.

¹ Cuvintele însemnate „*” formează un joc de cuvinte (în limba engleză), „poveste” fiind traducerea lui „tale” iar „coadă” – a lui „tail”, cuvinte care au pronunția identică. Alice înțelege „coadă” în loc de poveste. (n.t.)

Și s-a zăpăcit de tot în timp ce Șoarecele vorbea, astfel încât, din povestea lui, ea înțelese cam atât:

„Furia spuse unui
șoarece pe care-l
întâlnise
în
casă:
hai să
mergem
la judecată
Te voi
da în judecată.
Hai! Nu
voi accepta
nici o tăgadă
Trebuie să
Ne judecăm
pentru că
nu am
nimic de făcut
în această dimineață.
Spuse șoarecele
javrei:
Un astfel de proces,
stimate domn,
fără juriu sau
judecători ar fi
pierdere de timp.
Voi fi judecător,
voi fi juriu,
spuse vicleanul
bătrân furios.
Voi judeca
întreaga
cauză și
te voi
condamna
la moarte”

„Nu ești de loc atentă!” spuse Șoarecele către Alice sever „La ce te gândești?”.

„Scuză-mă” spuse Alice smerită „ați făcut a cincia cotitură cred”.

„Ba nu*¹” strigă Șoarecele ascutit și foarte furios.

„Un nod*?! ” spuse Alice gata să sară în ajutor și uitându-se cu frică în jurul ei „Lasă-mă să te ajut să-l desfăci!”.

„Nu fac nimic de soiul ăsta” spuse Șoarecele ridicându-se și plecând „M-ai jignit vorbind astfel de prostii”.

„N-am vrut” se apără biata Alice „Dar tu te superi așa ușor!”.

Șoarecele mormăi ceva drept răspuns.

¹ Alt joc de cuvinte; „nu” este traducerea lui „not” iar „nod” – a lui „knot” cuvinte care au pronunții identice. (n.t.)

„Te rog întoarce-te și termină-ți povestea” strigă Alice după el. Iar ceilalți strigară în cor: „Da, te rugăm, întoarce-te!”. Dar Șoarecele scutură din cap grăbit și o porni puțin mai repede.

„Ce păcat că n-a rămas!” observă Lory când Șoarecele dispăru. Și un Crab bătrân prinse ocazia ca să spună fiicei lui: „Draga mea, asta să-ți fie lecție să nu-ți pierzi niciodată stăpânirea de sine!” „Taci din gură, tăticle!” zise tânăra Crab puțin cam răutăcios. „Tu poți să te întreci și cu răbdarea unei stridii!”.

„Aș vrea s-o fi avut pe Dinah aici, tare aș mai vrea!” spuse Alice cu glas tare fără să se adreseze nimănui în mod special. „Ea l-ar fi adus repede înapoi!”.

„Și cine e Dinah, dacă îmi pot permite întrebarea?” spuse Lory.

Alice răspunse nerăbdător pentru că era oricând gata să vorbească despre favorita ei: „Dinah este pisica noastră. Și e atât de iscusită la prinsul șoarecilor cum nici nu vă închipuiți! Ah, aș vrea s-o vedeți vânând păsări! Numai ce zărește păsărica și o și înhață!”.

Aceste cuvinte au produs tulburare printre membrii adunării. Unele păsări se grăbiră să plece imediat: bătrâna Coțofană începu să se învelească cu grijă remarcând: „Trebuia să fi fost acasă: aerul de seară nu-mi face bine la gât” iar un canar strigă cu voce tremurătoare: „Haideți, dragilor! Trebuia de mult să fiți în pat!”. Sub diverse pretexte plecară toți și Alice fu curând lăsată singură.

„Aș vrea să n-o fi pomenit pe Dinah” spuse ea pe un ton melancolic. „Nimeni nu pare s-o placă aici jos și sunt sigură că este cea mai bună pisică din lume! Ah, draga mea Dinah! Mă întreb dacă te voi mai vedea vreodată!”. Și Alice începu să plângă pentru că se simțea foarte singură și descurajată. În scurt timp totuși auzi un zgomot de pași la distanță și, nerăbdătoare, ridică ochii sperând că Șoarecele se răzgândise și se întorcea să-și termine povestea.

Capitolul 4

Iepurele îl trimite înăuntru pe Bill

Era Iepure Alb care mergea uitându-se împrejur cu atenție ca și cum ar fi pierdut ceva. Alice îl auzi mormăind pentru sine: „Ducesa! Ducesa! Ah, lăbuțele mele. Ah, blana și mustățile mele! Mă va executa așa cum nevăstuicile sunt nevăstuici¹! Unde am putut să le las oare?”. Alice ghici imediat că Iepurele caută evantaiul și perechea de mânuși de piele și, cu bună-voință, începu să le caute; dar nu erau nicăieri; totul părea să se fi schimbat de când înotase ea în bazin și marele hol, cu masa de sticlă și ușița, dispăruse complet.

Curând Iepurele o observă pe Alice căutând și îi spuse pe un ton furios: „Ah, Mary Ann, ce cauți aici? Fugi imediat acasă și adu-mi o pereche de mânuși și un evantai! Ai venit?!”. Și Alice a fost atât de înfricoșată încât fugi imediat în direcția pe care i-o arătase Iepure Alb fără să încerce să-i explice greșeala pe care-o făcuse.

„M-a luat drept servitoarea lui” își spuse ea în gând pe când fugea „Ce surprins o să fie când o să afle cine sunt! Dar mai bine i-aș duce evantaiul și mânușile – asta dacă le pot găsi”. Pe când își spunea astea dădu peste o căsuță elegantă pe ușa căreia era o placă strălucitoare de alamă cu numele gravat pe ea: „Iepurele A.”. Intră fără să bată la ușă și dădu buzna sus pe scări de frică ca nu cumva să o întâlnească pe adevărata Mary Ann și să fie dată afară din casă înainte de a găsi evantaiul și mânușile.

„Ce ciudat” își spuse Alice în gând „să faci comisioane pentru un iepure!” Presupun că Dinah o să mă trimită și ea după ceva! Și începu să-și imagineze ce se va întâmpla: „D^{ră} Alice, vino aici imediat și pregătește-te de plimbare” „Imediat, doică! Trebuie să păzesc gaura asta de șoarece până se-ntoarce Dinah să văd dacă nu cumva șoarecele iese” Numai că nu prea cred” continuă Alice „că or s-o mai țină pe Dinah în acasă dacă va începe să comande așa oamenilor!”.

Între timp intrase într-o odăiță ordonată cu o masă lângă fereastră și pe ea, așa cum spera și Alice, un evantai și două – trei perechi de mânuși de piele albă. Luă evantaiul și o pereche de mânuși și când era gata să plece dădu cu ochii de o sticlă care era lângă o oglindă. Aceasta nu mai avea etichetă pe care să scrie „BEA-MĂ” dar totuși o desfăcu și o puse la gură „Sunt convinsă că ceva interesant o să se întâmple” își spuse ea „dacă beau sau mănânc ceva; să vedem deci ce face această sticlă. Sper să mă facă să cresc din nou pentru că m-am săturat să fiu o ființă așa de mică!”.

Și așa se și întâmplă; și mult mai curând decât se așteptase: înainte să bea jumătate din conținutul sticlei se trezi că dă cu capul de tavan și trebui să se oprească ca să nu-și rupă gâtul. Puse repede jos sticlă spunându-și: „E destul atât; sper să nu cresc mai mult pentru că altfel n-am să mai pot ieși pe ușă. Aș vrea să nu fi băut așa de mult!”. Dar era prea târziu să-și dorească așa ceva. Creștea într-una și foarte curând fu nevoită să îngenuncheze pe podea; în încă un minut nu mai avea loc nici așa și încercă să se lungească pe jos cu un cot sprijinit în ușă și cu celălalt braț pe după cap. Încă creștea și, ca o ultimă soluție, își scoase o mână pe fereastră și un picior și-l vârî în sus pe horn și își spuse: „Acum nu mai pot să fac nimic indiferent ce s-ar întâmpla. Oare ce-o să ajung?”.

Din fericire pentru Alice, sticlă magică își făcuse întreg efectul și Alice nu mai crescuse; totuși era foarte incomod și, cum nu părea a mai exista vreo șansă pentru ea să iasă din cameră, nu e de mirare că se simți nefericită.

¹ Așa cum nevăstuicile sunt nevăstuici – absolut sigur (n.t.)

„Era mai plăcut acasă” gândi biata Alice „unde nu creșteai sau te micșorai într-una și nici nu primeai ordine de la șoareci și iepuri. Aproape că-mi doresc să nu fi coborât prin gaura aia de iepure; și totuși...este interesant acest fel de viață! Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu mine! Când citeam povești îmi imaginam lucruri care nu se întâmplau niciodată și acum iată-mă-s aici, în mijlocul lor. Ar trebui să fie scrisă o carte despre mine, așa ar trebui! Și când voi crește am să scriu una; dar acum sunt mare...” adăugă pe un ton îndurerat „cel puțin aici nu mai e loc ca să cresc mai mult”.

„Dar atunci” se gândi Alice „n-am să ajung mai în vârstă decât sunt acum? Asta ar fi o alinare: să nu ajung niciodată o femeie bătrână.... Dar atunci voi avea tot timpul lecții de învățat! Ah, asta nu mi-ar plăcea !”.

„Ei, proasta de tine” își răspunse singură „cum crezi că ai să poți învăța aici? Abia de e loc pentru tine, unde să mai încapă și cărțile?”.

Și o ținu așa, întorcând problema și pe o parte și pe alta și întreținând o adevărată conversație. Dar după câteva minute auzi o voce afară și se opri să asculte.

„Mary Ann! Mary Ann! Strigă vocea, „Adu-mi mânușile imediat!” Apoi auzi un zgomot de pași pe scări. Alice își dădu seama că este Iepurele venind s-o caute și începu să tremure de se zguduia casa, aproape uitând că acum era de aproape o mie de ori mai mare decât Iepurele și nu avea motive să-i fie frică de el.

imediat Iepurele ajunsese la ușă și încercă s-o deschidă ; dar cum ușa se deschidea în interiorul camerei și cotul lui Alice apăsă puternic pe ea, încercarea fu zadarnică. Alice îl auzi spunându-și: „Atunci am să ocolesc și am să intru pe fereastră”.

„Asta nu!” gândi Alice și, după ce așteptă până i se păru că-l aude pe Iepure chiar sub fereastră, își întinse brusc mâna și voi să-l înșface. Nu apucă nimic dar auzi un țipăt slab, o căzătură și un zgomot de sticlă spartă de unde Alice trase concluzia că, probabil, căzuse într-o răsadniță de castraveți sau ceva de soiul ăsta. Apoi auzi o voce furioasă – vocea Iepurelui: „Pat! Pat! Unde ești?” și apoi o voce pe care Alice n-o mai auzise niciodată: „Da, sunt aici! Sap să scot mere, Excelența voastră!”.

Sigur, sapi să scoți mere!” spuse Iepurele furios „Hai, vino și ajută-mă să ies de aici!” (Și se auzi iarăși zgomot de sticlă spartă).

„Acum spune-mi, Pat, ce-i aia în fereastră?”.

„În mod sigur e o mână, Excelență”.

„Mână, prostule, dar cine a mai văzut una de asemenea dimensiuni? Umples toată fereastra!”.

„Sigur, Excelența voastră, dar cu toate astea e o mână”.

„Oricum nu are ce căuta acolo; du-te și ia-o!”.

Se așternu o tăcere lungă și Alice nu mai putu auzi decât șoapte când și când: „ nu-mi place de loc, Excelență, de loc.”. „Fă ce-ți spun, lașule!” și până la urmă Alice își întinse iarăși mâna și iarăși vru să înșface ceva. De data asta se auziră două țipete și mai multă sticlă se sparse. „Câte răsadnițe cu castraveți sunt!” se gândi Alice. Oare ce vor mai face? Mă vor trage afară pe fereastră? Aș vrea să reușească! Nu mai vreau să stau aici”.

Așteptă o bucată bună de timp fără să mai audă ceva. Până la urmă auzi zgomotul unor roți de șaretă și a unei mulțimi de voci vorbind toate deodată; distinse următoarele cuvinte: „Unde-i cealaltă scară?...Cum? N-am avut de adus decât una. Cred că cealaltă e la Bill. Adu-o aici, tinere... Așa, puneți-le pe colțul ăsta... Nu; legați-le una de alta mai întâi. N-ajung nici până la jumătate... O să fie destul. Nu fi cusurgiu... Uite, Bill, prinde frânghia asta... O ține acoperișul?... Fi atent la țigla aia desprinsă. Ah, cade!

Feriți-vă capetele!” (se auzi o bufnitură puternică)... „Ei, cine a făcut asta?... Îmi închipui că Bill... Cine trebuia să coboare prin horn?... Ba nu! Tu trebuie!... Ba. Atunci Bill trebuie să coboare prin horn. Uite, Bill, stăpânul spune că tu trebuie să cobori prin horn”.

„Așa, deci Bill trebuie să coboare prin horn, nu?” își spuse Alice „Se pare că vor să pună totul în spinarea lui Bill! N-aș vrea să fiu în locul lui pentru nimic în lume. Căminul ăsta e strâmt, sunt sigură, dar cred că pot să-l împing un pic cu piciorul!”.

Își trase piciorul cât putu mai jos în horn și așteptă până când un animal mic (nu putea să-și cea seama ce e) se auzi zgâriind și dând din labe aproape deasupra piciorului ei. Atunci, spunându-și „ăsta-i Bill”, îi trase un șut și așteptă să vadă ce-o să se întâmple.

Primul lucru pe care l-a auzit a fost corul tuturor vocilor strigând „Uite-l pe Bill!”, apoi vocea Iepurelui singură: „Prinde-l, tu, ăla de lângă gardul viu!” apoi liniște; apoi iarăși un număr de voci: „Țineți-i capul sus; așa, acum coniac...nu-l înecați; cum a fost, bătrâne? Ce-ai pățit? Povestește-ne!”.

În sfârșit auzi o voce slabă, tremurătoare: „Ei bine, nu prea știu. Destul, mulțumesc; mă simt mai bine dar sunt prea tulburat ca să vă pot spune; tot ce știu este că ceva m-a împins ca un arc și m-am duce¹ în sus ca o rachetă!”.

„Asta a și fost, bătrâne!” spuseră ceilalți.

„Trebuie să ardem casa!” spuse vocea Iepurelui și Alice strigă cât putu de tare: „Dacă faceți asta o pun pe Dinah pe voi!”.

Se așternu o tăcere de mormânt și Alice se gândi: „Oare ce vor face? Dacă ar avea un pic de minte ar da jos acoperișul.”. După un minut sau două începură să se miște din nou și Alice îl auzi pe Iepure spunând: „O roabă e de ajuns pentru început”.

„O roabă cu ce?” gândi Alice. Dar n-avu timp să se întrebe prea mult pentru că o ploaie de pietricele intră huruind pe fereastră și unele o lovira în față. „Am să opresc eu asta” își spuse Alice și strigă: „Ar fi bine pentru voi să nu mai faceți asta!”. Ceea ce produse iarăși o liniște de mormânt.

Alice băgă de seamă cu surprindere că pietricelele se transformau în prăjituri în momentul în care atingeau podeaua. O idee nemaipomenită îi trecu atunci prin cap: „Dacă mănânc una din prăjiturile astea” se gândi ea „e aproape sigur c-o să se producă ceva schimbări cu mărimea mea. Și cum nu e posibil să mă facă mai mare, trebuie să mă facă mai mică, presupun”.

Așa că înghiți una din prăjituri și fu încântată să observe că începu să se micșoreze pe dată. Imediat ce a fost destul de mică să poată ieși pe ușă, fugi din casă și găsi afară o sumedenie de animale mici și păsări așteptând-o. Bietul Bill, Șopârla, era în mijloc, ținut de doi hamsteri care-i tot dădeau să bea dintr-o sticlă. În momentul în care apăru, se repeziră cu toții la Alice dar ea fugi cât putu de repede și în curând se află în siguranță într-o pădure deasă.

„Primul lucru pe care trebuie să-l fac” își spuse Alice pe când rătăcea prin pădure „este să ajung la mărimea mea normală; iar al doilea – să găsesc calea de a ajunge în acea grădină minunată. Cred că ăsta e cel mai bun plan”.

Părea, fără îndoială, un plan excelent și foarte frumos aranjat; singura dificultate era că nu avea nici cea mai mică idee cum să se apuce să-l realizeze; și, pe când privea atentă printre copaci, un lătrat ascuțit o făcu să-și ridice repede capul.

¹ Bill vrea să spună: „...și m-am dus în sus...” dar greșește acordul verbului („...up I goes...” în loc de „...up I go...”.) (n.t.)

Un câțel enorm se uita în jos spre ea cu niște ochi mari și rotunzi și își întindea ușor o labă încercând s-o atingă. „Sărăcuțul de el!” spuse Alice pe un ton alintător și încercă să-i fluiere; dar era grozav de speriată la gândul că ar putea fi înfometat, caz în care ar fi fost foarte probabil s-o mănânce, cu toate alintările ei cu tot.

Nedându-și prea bine seama de ceea ce face, Alice ridică un bețișor și i-l arată cățelușului; acesta sări pe toate labele deodată cu un scheunat de plăcere și se prefăcu că se repede la băț; atunci Alice se ascunse după un scaiete mare ca să se ferească de a fi călcată în picioare iar în momentul când apărură de cealaltă parte, câțelul se repezi din nou la băț dându-se peste cap în goana sa. Atunci Alice, gândindu-se că ar putea să se joace de-a caii și așteptându-se în fiecare moment să fie trântită sub picioarele lui, fugi și se ascunse din nou după scaiete; atunci câțelul începu o serie de scurte atacuri la băț făcând câțiva pași înainte și foarte mulți înapoi și lătrând răgușit tot timpul până când, în cele din urmă, se așeză jos gâfâind, cu limba scoasă și cu ochi-i mari pe jumătate închiși.

Aceasta-i păru lui Alice o bună ocazie de a scăpa așa că porni imediat și fugi până obosi de abia mai sufla și lătratul câinelui deveni foarte încet din cauza distanței.

„Și ce cățeluș scump” spuse Alice sprijinindu-se de o floare de piciorul cocoșului ca să se odihnească și făcându-și vânt cu o frunză.

„Mi-ar fi plăcut foarte mult să-l învăț să facă giumbușlucuri dacă...dacă aş fi avut mărimea potrivită pentru asta! Ah, aproape că uitasem că trebuie să cresc la loc! Să vedem...cum m-aş putea descurca? Presupun că ar trebui să mănânc sau să beau ceva; dar marea întrebare este „ce?””.

Marea întrebare era cu siguranță „ce?”. Alice se uită împrejur la flori și la iarbă dar nu văzu nimic care să arate ca ceva care ar putea fi mâncat sau băut în asemenea situație.

Era o ciupercă mare care creștea aproape de Alice, cam de aceeași înălțime cu ea; după ce se uită pe dedesubt și pe toate părțile îi trecu prin cap că ar putea, la fel de bine, să se uite să vadă și ce este deasupra ciupercii.

Se înalță în vârful picioarelor și aruncă o privire peste marginea ciupercii. Dădu cu ochii de o omidă mare, albastră, care stătea cu brațele încrucișate pe pălăria ciupercii fumând liniștită dintr-o narghilea lungă și neobservând prezența lui Alice sau altceva în jur.

Capitolul 5

Sfat de la Omidă

Omidă și Alice se uitau una la alta de ceva vreme fără să spună nimic; în sfârșit Omidă a scos narghilea din gură și i s-a adresat lui Alice cu o voce înceată, adormită.

„Cine ești?” a spus Omidă.

Acesta nu era un început încurajator pentru o discuție. Alice i-a răspuns intimidată:

„Nu prea știu, doamnă cine sunt acum; știu doar cine eram când m-am sculat azi dimineață dar m-am schimbat de câteva ori de-atunci”.

„Ce vrei să spui?” zise Omidă aspru. „Explică-te!”

„Nu pot să mă explic, din păcate, doamnă” spuse Alice „fiindcă nu sunt eu, înțelegeți?”.

„Nu înțeleg” răspunse Omidă.

„Din păcate n-am cum să vă explic mai clar” răspunse Alice foarte politicoasă, „pentru că nici eu nu mă pot înțelege; să ai atâtea mărimi într-o singură zi este foarte derutant.”.

„Nu este” spuse Omidă

„Eee...Poate că nu ți se pare încă” spuse Alice „dar când va trebui să vă transformați în crisalidă (o s-o faceți într-o zi!) și apoi în fluture o să vă simțiți puțin...derutată, nu-i așa?”.

„Cătuși de puțin” spuse Omidă.

„Poate că sentimentele dumneavoastră sunt un pic mai altfel” spuse Alice. „Dar știu că mie mi s-ar părea ciudat.”.

„Ție!” spuse Omidă disprețuitor. „Cine ești tu?”

Această replică le-a adus înapoi de unde începuseră conversația. Alice se înfurie un pic pe replicile tăioase ale Omizii dar își luă o ținută demnă și spuse grav: „Cred că dumneavoastră ar trebui să-mi spuneți cine sunteți mai întâi”.

„De ce?” răspunse Omidă.

Asta era altă întrebare grea. Și cum, Alice nu se putea gândi la vreun motiv bun iar Omidă părea a fi într-o foarte proastă dispoziție, se întoarce și plecă.

„Întoarce-te!” strigă Omidă. „Am ceva important de spus”.

Desigur asta suna interesant și Alice s-a întors.

„Ține-ți firea” spuse Omidă.

„Asta-i tot?” răspunse Alice stăpânindu-ți cât putea mânia.

„Nu” spuse din nou Omidă.

Alice se gândi că, dacă tot nu avea altceva de făcut, ar fi putut să aștepte și, poate într-un târziu, s-ar fi putut ca Omidă să-i spună ceva ce să merite ascultat. Câteva minute Omidă pufăi liniștită fără să vorbească; dar în cele din urmă își întinse brațele, scoase narghilea din gură și spuse:

„Deci crezi că te-ai schimbat, nu?”.

„Din păcate m-am schimbat, doamnă.” spuse Alice. „Nu-mi mai amintesc unele lucruri ca de obicei și nici nu-mi pot păstra o mărime nici măcar zece minute!”.

„Nu-ți poți aminti care lucruri?” spuse Omidă.

„Am încercat să spun poezia „Ce face albinuța harnică”⁴ dar a ieșit altceva!” răspunse Alice cu o voce foarte melancolică.

„Repetă „Ești bătrân, tată William”⁵”.

⁴ Vezi anexa (n.t.)

⁵ Aluzie la poemul pedagogic „The old man’s comforts and how he gained them” (vezi anexa) (n.t.)

Alice își încrucișă mâinile și începu:
 „Ești bătrân, tată William” a spus tânărul.
 „Și părul ți-a ajuns foarte alb;
 Și totuși tot timpul stai în cap...
 Crezi că la vârsta ta e bine?”
 „În tinerețea mea” a răspuns tata William fiului său
 „Mi-era teamă că s-ar putea să-mi afecteze creierul; dar acum, când sunt sigur că n-am
 așa ceva, de ce n-aș face-o într-una?”
 „Ești bătrân”, spuse tânărul, „așa cum spuneam
 Și te-ai îngrășat peste măsură
 Totuși făcuși o tumbă intrând pe ușă
 Mă rog, de ce asta?”
 „În tinerețea mea” spuse înțeleptul scuturându-și pletele cenușii
 „Aveam membrele foarte subțiri
 Folosind o pomadă: un șiling cutia
 Vrei să-ți vând câteva?”
 „Ești bătrân” spuse tânărul „și fălcile-ți sunt prea slabe
 Pentru ceva mai tare decât untura
 Și totuși ai înfulecat găscă cu oase și cu cioc cu tot
 Mă rog, cum ai reușit?”
 „În tinerețea mea” răspunse părintele, „m-am dedicat avocaturii
 Și discutăm fiecare caz cu nevastă-mea,
 Și forța mușchilor fălcilor pe care-am câștigat-o atunci
 Durează tot restul vieții”.
 „Ești bătrân”, spuse tânărul, „cu greu și-ar putea închipui cineva
 Că ochii tăi au fost atât de siguri
 Totuși ții un ȋpar în echilibru pe vârful nasului
 Ce te-a făcut atât de deștept?”
 „Am răspuns la trei întrebări și e destul atât”.
 Spuse tatăl. „Nu-ți da aere!
 Crezi că pot toată ziua s-ascult asemenea lucruri?
 Șterge-o sau te-arunc pe scări!”
 „Nu e bine” spuse Omida .
 „Nu prea, din păcate” răspunse Alice cu timiditate; „unele lucruri s-au schimbat”.
 „E greșit de la început până la sfârșit” spuse Omida hotărâtă; apoi se așternu tăcerea
 pentru câteva minute.
 Omida fu prima care vorbi:
 „Cât de mare ai vrea să fi?” întrebă ea.
 „Nu țin la o mărime anume” răspunse Alice repede; „Numai că nu-mi place să mă schimb
 așa de des, ști?”
 „Nu știu” spuse Omida.
 Alice nu spuse nimic: nu mai fusese niciodată în viața ei contrariată atât de mult și simțea
 că-și pierde răbdarea.
 „Ești mulțumită acum?” întrebă Omida.
 „Ei, mi-ar plăcea să fiu un pic mai mare.” Spuse Alice „Să fi înaltă de trei ȋoli e o
 adevărată nenorocire”.

„E o înălțime foarte bună!” spuse Omida furioasă ridicându-se pe când vorbea (era înaltă exact de trei țoli).

„Dar nu sunt obișnuită cu ea” spuse Alice pe un ton jalnic. Și gândi în sinea ei: „Aș vrea ca aceste creaturi să nu se mai considere jignite așa ușor!”.

„O să te obișnuiești cu timpul” spuse Omida, luă narghileaua și începu să fumeze din nou. De data aceasta Alice așteptă cu răbdare până când Omida se hotărî să vorbească din nou. După un minut sau două ea își lăsă narghileaua, căscă de câteva ori și se scutură. După aceea se dădu jos de pe ciupercă și plecă târându-se prin iarbă și spunând: „O parte te va face mai înaltă iar cealaltă parte te va face mai scundă.”.

„O parte din ce? Cealaltă parte din ce?” se întrebă Alice în sinea ei.

„Din ciupercă” spuse Omida ca și când Alice ar fi întrebat cu voce tare; și într-o clipă dispăru.

Alice rămase singură privind gânditoare la ciupercă încercând să-și dea seama unde erau cele două părți ale acesteia; și, fiindcă ciuperca era perfect rotundă, i se părea o misiune foarte dificilă. Totuși, în cele din urmă, își întinse mâinile cuprinzând pe cât putu ciuperca și rupse o bucată din marginea acesteia cu fiecare mână.

„Acum care-i una și care-i alta?” își spuse ea și mușcă un pic din bucata pe care o avea în mâna dreaptă ca să-i vadă efectul. În secunda următoare simți o lovitură în bărbie: aceasta îi atinsese piciorul!

Era destul de speriată de această schimbare bruscă dar simțea că nu era timp să se piardă cu firea pentru că se micșora foarte repede; așa că se puse pe treabă și mâncă un pic din cealaltă bucățică. Bărbia-i era atât de aproape de picior încât abia mai avea loc să deschidă gura. Dar până la urmă reuși să înghită o bucățică din ce avea în mâna stângă.

„Uf! În sfârșit capul mi-e din nou liber!” spuse Alice încântată dar încântarea i se prefăcu în îngrijorare în momentul când observă că nu-și mai putea vedea umerii: tot ce putea vedea când se uita în jos era un gât enorm de lung care părea că se înalță ca o tulpină dintr-o mare de frunze verzi care se întindea la picioarele ei.

„Ce-ar putea fi toată verdeța aia?” spuse Alice „Și unde mi-or fi plecat umerii? Și, of, bietele mele mâini, cum se face că nu vă mai văd?”. Și le mișca pe când vorbea dar fără alt rezultat decât o mică agitație printre depărtatele frunze verzi.

Și, fiindcă se părea că n-are nici o șansă să-și aducă mâinile la nivelul capului, încercă să-și aducă capul la nivelul mâinilor și fu încântată să vadă că gâtul ei se putea ondula ușor în toate direcțiile ca un șarpe.

Tocmai reușise să-l curbeze în jos într-un grațios zigzag și se pregătea să-l scufunde în marea de frunze care se dovedi a nu fi nimic altceva decât vârfurile copacilor pe sub care hoinărise, când un sâsâit ascuțit o făcu să și-l retragă repede: un porumbel mare îi zburase în față și o bătea violent cu aripile.

„Șarpe!” țipă Porumbelul.

„Nu sunt șarpe!” spuse indignată Alice. Lasă-mă-n pace!”.

„Șarpe și iar șarpe!” repetă Porumbelul dar cu voce mai joasă și, cu un fel de suspin, adăugă: „Am încercat în fel și chip dar nimic nu pare să-i mulțumească!”.

„N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești” spuse Alice.

„Am încercat la rădăcinile copacilor, la malul râurilor, în tufișuri” continuă Porumbelul fără să-i dea atenție „dar șerpilor ăștia! Nimic nu-i mulțumește!”.

Alice era din ce în ce mai încurcată dar crezu că nu folosește la nimic să mai vorbească până când Porumbelul n-ar fi terminat.

„Ca și când n-ar fi de ajuns clocitul” spuse Porumbelul „trebuie să mai stau și la pândă, de frica șerpilor, zi și noapte! Uff! N-am închis un ochi de trei săptămâni!”.

„Îmi pare rău c-ai fost deranjat” spuse Alice care începuse să priceapă ce vrea Porumbelul.

„Și tocmai când alesesem copacul cel mai înalt din pădure” continuă Porumbelul țipând de furie „și tocmai când credeam că n-o să mai am de-a face cu ei, tocmai atunci, zor-nevoie, să apară furișându-se din cer! Uși, șarpe!”.

„Dar eu nu sunt șarpe, ți-am mai spus” zise Alice „Sunt... Sunt...”.

„Ei, ce ești?” spuse Porumbelul „Văd că încerci să inventezi ceva!”.

„Sunt... Sunt o fetiță” spuse Alice cam îndoindu-se și ea văzând ce de schimbări suferise în acea zi.

„Gogonată poveste, n-am ce zice” răspunse Porumbelul pe un ton disprețuitor „Am mai văzut fetițe la viața mea dar n-am mai văzut nici una cu un asemenea gât! Nu, nu! Tu ești șarpe și nu-ți folosește la nimic să negi. Bănuiesc c-o să-mi spui că nici nu ști ce gust au ouăle!”.

„Cu siguranță știu ce gust au ouăle” zise Alice care era un copil care spunea întotdeauna adevărul „dar, ști, fetițele mănâncă aproape la fel de multe ouă ca și șerpilor”.

„Nu cred” spuse Porumbelul „dar, dacă e așa, atunci sunt tot un fel de șerpi; e tot ce pot să zic.”.

Asta era o idee atât de nouă pentru Alice încât rămase tăcută un minut sau două, timp care i-a dat Porumbelului ocazia să adauge:

„Cauți ouă, știu asta foarte bine. Și ce mai contează pentru mine dacă ești fetiță sau șarpe?”.

„Contează mult pentru mine” spuse Alice grăbită; „dar întâmplarea face să nu caut ouă; și chiar dacă aș căuta, nu le-aș vrea pe-ale tale: nu-mi plac crude”.

„Atunci șterge-o!” spuse Porumbelul pe un ton morocănos așezându-se din nou pe cuibul său. Alice se ghemui între copaci cât putu pentru că gâtul i se tot încurca printre crengi și la fiecare pas trebuia să se oprească și să-l descurce. După un timp își aduse aminte că mai avea încă în mâini bucățile de ciupercă așa că se puse pe treabă mușcând când dintr-una, când dintr-alta și făcându-se ba mai înaltă, ba mai scundă, până reuși să ajungă la înălțimea ei obișnuită.

Era atât de mult de când nu mai avusese nici pe departe înălțimea normală încât, la început, i se păru ciudat; dar se obișnuie în câteva minute și începu să vorbească singură ca de obicei: „Eh, jumătate din planul meu s-a înlăptuit. Ah, ce derutante pot fi schimbările astea! Nu sunt niciodată sigură ce-am să ajung în următorul minut! Oricum, iată-mă la înălțimea normală! Acum trebuie să ajung în acea grădină minunată... Mă întreb cum aș putea face asta?”. Pe când spunea acestea dădu peste un luminiș cu o căsuță de aproape patru picioare înălțime în mijloc. „Oricine ar locui aici” se gândi Alice „nu se cade nicidecum să dau peste ei la înălțimea asta: i-aș speria îngrozitor”. Așa că începu să mănânce din bucățica de ciupercă din mâna dreaptă și nu s-a aventurat să se apropie de casă decât când ajunse la nouă țoli înălțime.

Capitolul 6

Porcul și piperul

Câteva minute stătu uitându-se la casă și tocmai se întreba ce să mai facă când, deodată, un valet în livrea apăru alergând din pădure (ea-l consideră valet din cauza livrelei; altfel, judecând după fața lui, l-ar fi numit pește) și bătu tare cu încheieturile degetelor la ușă. Îi deschise alt valet în livrea, cu o față rotundă și ochi mari, ca o broască; și amândoi valeții, remarcă Alice, aveau părul pudrat și buclat. Ea era foarte curioasă să știe despre ce e vorba așa că ieși un pic din pădure ca să asculte.

Valetul – pește începu prin a scoate de sub braț o scrisoare mare și o dădu celui alt spunând pe un ton solemn: „Pentru Duceasă. O invitație de la Regină la criket”.

Apoi făcură amândoi o plecăciune iar pletele li se încurcară.

Alice râse așa de mult de asta încât trebui să fugă înapoi în pădure de frică să n-o vadă; când mai trase cu ochiul într-acolo, valetul – pește dispăruse iar celălalt stătea jos, pe pământ, holbându-e prostește la cer.

Alice merse timid la ușă și bătu.

„N-are nici un rost să bați” spuse valetul „și asta din două motive: întâi pentru că sunt de aceeași parte a ușii ca și tine; apoi pentru că fac un zgomot așa mare înăuntru încât ar fi imposibil să te audă cineva.”. Și cu siguranță venea un zgomot extraordinar dinăuntru: un vuiet constant, câte un strănut și câte o bufnitură din când în când, destul de des, ca și cum niște vase sau ibrice s-ar fi spart.

„Mă rog atunci” spuse Alice „cum aș putea să intru?”.

„Ar putea să-ți folosească la ceva întrebările tale” îi dădu înaintea valetul fără s-o asculte „dacă ușa ar fi între noi. De exemplu dacă tu ai fi înăuntru ai putea să bați și eu te-aș lăsa să ieși...”. El se uita tot timpul la cer când vorbea și Alice socoti asta necuviincios „Dar poate că nu se poate abține” își spuse ea „ochii lui sunt aproape în creștetul capului. Dar în orice caz ar putea să-mi răspundă la întrebări... Cum pot să intru?” repetă ea cu voce tare.

„O să stau aici” spuse valetul „până mâine...”.

În acel moment ușa casei se deschise și o farfurie zbură razant peste capul valetului, îi juli nasul după care se sparse de unul din copacii din spatele lui.

„...sau poate până poimâine” continuă valetul pe același ton, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Cum pot să intru?” întrebă Alice mai tare.

Trebuie neapărat să intri?” spuse valetul „Asta-i prima întrebare, ști...”.

Nu-ncăpea îndoială, numai că lui Alice nu-i plăcea să spună asta „E-ngrozitor” murmură ea pentru sine „felul în care toate creaturile se ceartă. Asta te înnebunește”.

Valetul găsi că acesta este momentul potrivit ca să repete remarca sa cu câteva variații:

„O să stau aici zile-n șir”

„Și eu ce să fac?” spuse Alice

„Ce vrei” răspunse valetul și începu să fluiera.

„Of, n-are nici un rost să vorbești cu el” spuse Alice disperată; „e perfect idiot!”. Apoi deschise ușa și intră.

Ușa dădea direct într-o bucătărie mare, plină de fum; Ducesa stătea în mijloc, pe un taburet cu trei picioare, alăptând un copil; bucătăreasa era aplecată peste foc amestecând într-un ceaun mare care părea a fi plin cu supă.

„Cu siguranță e prea mult piper în supă” își spuse Alice printre strănuturi.

Cu siguranță era prea mult piper în aer. Chiar și Ducesa strănuta din când în când; cât despre copil, el când strănuta, când urla, fără o clipă de liniște. Singurele creaturi care nu strănutau erau bucătăreasa și un motan mare care stătea întins pe piept și rânjea cu gura până la urechi.

„Vă rog să-mi spuneți” zise Alice un pic timidă pentru că nu știa dacă se cuvine ca ea să vorbească prima „de ce rânjește motanul vostru așa?”.

„E un motan de Cheshire¹” spuse Ducesa, „de-asta. Porcule!”.

Spuse acest ultim cuvânt cu o asemenea violență încât Alice tresări; dar își dădu seama, după aceea, că e adresat copilului, nu ei, așa că-și făcu curaj și continuă:

„Nu știam că motanii de Cheshire rânjesc într-una; de fapt nu știam că motanii pot să rânjească”.

„Toți pot” spuse Ducesa „și cei mai mulți dintre ei o fac”.

„Nu știu nici unul care să o facă” spuse Alice politicoasă, făcându-i plăcere să intre în conversație.

„Adevărul e” spuse Ducesa „că nu ști multe”.

Lui Alice nu-i prea plăcu tonul acestei remarci și crezu că ar fi bine să schimbe subiectul. Pe când încerca să găsească unul, luă ceaunul cu supă de pe foc și se puse pe lucru aruncând cu tot ce-i cădea în mână în Ducesa și-n copil... vătraiul fu primul aruncat; urmă o ploaie de crățiți, farfurii și vase. Ducesa nu le dădea atenție nici atunci când o loveau iar copilul urla atât de tare încât era imposibil să-ți dai seama dacă loviturile îl dureau sau nu.

„Te rog, vezi-ți de treabă” strigă Alice sărind terorizată „Acu-i zboară frumusețe de năsuc!” completă când o cratiță neobișnuit de mare zbură pe deasupra nasului copilului încât aproape că-l rupse.

„Dacă toată lumea și-ar vedea de treabă” spuse Ducesa pe un ton obosit „lumea s-ar învăța mai repede decât o face așa”.

„Ceea ce n-ar fi un avantaj” spuse Alice care era bucuroasă să-și etaleze cunoștințele „Gândește-te ce încurcătură s-ar face cu ziua și noaptea! Vezi, pământului îi trebuie 24 de ore ca să se rotească în jurul axei*...”.

„Apropo de topoare*²” spuse Ducesa, „taie-i capul!”.

Alice aruncă o privire înfricoșată bucătăresei ca să vadă dacă aceasta se gândea să execute porunca; dar bucătăreasa era ocupată să amestece supa și nu părea să asculte, așa că îi dădu înainte: „24 de ore cred; sau sunt 12? Eu...”.

„Nu mă mai plictisi” spuse Ducesa „Niciodată n-am putut să sufăr cifrele!”. Și, acestea fiind zise, începu din nou să-și alăpteze copilul cântând un fel de cântec de leagăn și scuturându-l violent la sfârșitul fiecărui vers:

„Vorbește urât băiatului tău
Și bate-l când strănută
Face asta doar ca să te supere

¹ „Motan de Cheshire” se spune despre cineva care râde într-una, chiar fără vreun motiv aparent (n.t.)

² Cuvintele marcate „*” reprezintă traducerea din engleză a cuvântului „axes” care înseamnă și „axe” dar și „topoare” (n.t.)

Fiindcă știe că te enervează¹”

REFREN

(la care iau parte bucătăreasa și copilul):

„Uauu! Uauu! Uauu!”

cântând a doua strofă a cântecului Ducea își arunca în sus copilul și, bietul de el urla atât de tare încât Alice abia mai putu auzi cuvintele:

„Vorbesc sever cu băiatul meu

Și-l bat când strănută

Ca să se poată bucura

De piper atunci când vrea!”

REFREN

„Uauu! Uauu! Uauu!”

„Uite, poți să-l ții și tu un pic în brațe dacă vrei!” îi spuse Ducea lui Alice aruncând cu copilul în ea. „Eu trebuie să mă pregătesc să joc criket cu Regina” și ieși repede din cameră. Bucătăreasa aruncă cu o tigare după ea și mai – mai c-o nimeri.

Alice prinse copilul nu fără dificultate fiindcă avea o formă ciudată și-și ținea mâinile și picioarele întinse în toate direcțiile „Ca o stea de mare” se gândi Alice. Bietul de el sforăia ca o locomotivă cu aburi când îl prinse și e tot zbătea, așa încât, în primele momente, abia – abia reuși să-l țină.

Imediat ce a aflat modul în care putea să-l țină în brațe (adică să-l răsucescă ca pe un fel de nod și apoi să-l țină strâns de urechea dreaptă și de piciorul stâng ca să nu se desfacă) îl scoase la aer curat.

„Dacă nu iau copilul ăsta cu mine” se gândi Alice „în mod sigur o să-l omoare într-o zi sau două. N-ar fi o crimă să-l las aici?”. Spuse ultimele cuvinte cu voce tare și micuțul grohăi drept răspuns (între timp renunțase la sforăit). „Nu grohăi” spuse Alice „ăsta nu-i un mod potrivit de-a te exprima”.

Copilul grohăi din nou și Alice se uită curioasă la fața lui să vadă ce-i cu el. nu încăpea îndoială că avea un nas mare care semăna mai degrabă cu un râț decât cu un nas adevărat și ochi-i erau foarte mici pentru un copil; lui Alice nu-i plăcu deloc înfățișarea micuțului „Dar poate că plângea” se gândi și se uită din nou la ochii lui să vadă dacă are lacrimi.

Nu, nu lacrima. „Dacă ai de gând să te transformi într-un porc, dragul meu” spuse Alice serioasă „eu n-o să mai am ce face cu tine. Ai grijă!”. Micuțul oftă din nou (sau grohăi: era imposibil să-ți dai seama) apoi merseră un timp în tăcere.

Alice tocmai începuse să se gândească „Acum ce-o să fac cu creatura asta când o să ajung acasă?” când micuțul grohăi din nou atât de violent încât Alice se uită alarmată la el. De data asta nu mai era loc de îndoieli: nu era nimic altceva decât un porc și ei i se păru că ar fi absurd să-l ducă în brațe mai departe.

Așa că puse mica creatură jos și se simți ușurată să-l vadă tropăind liniștit spre pădure. „Dacă ar crește” își spuse Alice „ar fi un copil îngrozitor de urât dar un porc frumos cred”. Și începu să se gândească la alți copii pe care-i cunoștea și cărora le-ar fi stat bine ca porci și tocmai își spunea „Dacă cineva ar ști felul în care să-i schimbe...” când tresări la vederea motanului de Cheshire stând cocoțat pe o creangă a unui copac la câțiva yarzi² de ea.

¹ Variantă a cântecului de leagăn din anexă (n.t.)

² Un yard are 91 cm (n.t.)

Motanul doar rânji când o văzu pe Alice. Părea așa de binevoitor... ea gândi că are totuși gheare foarte lungi și dinți ascuțiți așa că ar trebui să-l trateze cu respect.

„Motănel de Cheshire” începu ea timid pentru că nu știa dacă o să-i placă numele; oricum el numai rânji; „Curaj, pân-acum e mulțumit” gândi Alice și continuă: „ai putea să-mi spui pe ce drum ar trebui s-o apuc de-aici?”.

„Asta depinde foarte mult de locul unde vrei să ajungi” spuse Motanul.

„Nu prea-mi pasă...” spuse Alice.

„Atunci nu contează pe ce drum o apuci” răspunse Motanul.

„...atâta timp cât ajung undeva” adăugă Alice o explicație.

„Ajungi sigur” spuse Motanul „dacă mergi cât trebuie”.

Alice își dădu seama că asta nu era de tăgăduit așa că încercă altă întrebare:

„Ce fel de oameni trăiesc pe-aici?”.

„Pe-acolo” spuse Motanul arătându-i cu laba dreaptă „trăiește un Pălărier¹, iar pe-acolo” și-i arătă cu cealaltă labă „trăiește un Iepure de Martie¹. Vizitează-l pe care vrei: amândoi sunt nebuni¹”.

„Dar nu vreau să mă duc printre nebuni” spuse Alice.

„N-ai ce-i face” răspunse Motanul „toți sunt nebuni pe-aici. Eu sunt nebun; și tu ești nebună”.

„De unde știi că sunt nebună?” întrebă Alice.

„Trebuie să fii nebună” spuse Motanul „dacă n-ai fi fost n-ai fi venit aici”.

Alice nu credea că asta dovedea tot; oricum continuă: „Și de unde știi tu că ești nebun?”.

„Pentru început” spuse Motanul „recunoști că un câine nu e nebun?”.

„Așa cred” răspunse Alice.

„Atunci” continuă Motanul „câinii mârâie când sunt furioși și dau din coadă când sunt mulțumiți. Eu în schimb mârâi când sunt mulțumit și dau din coadă când sunt furios. Deci sunt nebun.”.

„Eu zic „tors” nu „mârâit”” spuse Alice.

„Zi cum vrei” spuse Motanul. „Joci criket cu Regina astăzi?”.

„Mi-ar plăcea foarte mult” spuse Alice „dar n-am fost invitată încă”.

„Ne vedem acolo” spuse Motanul și dispăru.

Alice nu fu surprinsă de asta: se învățase cu întâmplările ciudate... Când se mai uita încă la locul unde fusese, brusc Motanul apăru din nou.

„Apropo, ce s-a ales de copil?” întrebă Motanul „Aproape uitasem să te-ntreb”.

„S-a transformat într-un porc” răspunse Alice liniștită ca și când reparația Motanul s-ar fi produs normal.

„Așa mi s-a părut și mie” spuse Motanul și dispăru din nou.

Alice stătu un pic, aproape așteptându-se să-l vadă apărând din nou, dar nu mai apăru și, după un minut sau două, porni în direcția în care i se spusese că locuiește Iepurele de Martie. „Am mai văzut pălărieri” își spuse ea „Iepure de Martie trebuie să fie mult mai interesant și poate, pentru că suntem în mai, n-o fi așa nebun... măcar nu așa nebun cum era în martie”. Zicând astea se uită în sus și văzu din nou Motanul stând pe o creangă a unui copac.

¹ În sec. al XIX se foloseau curent expresiile: „Mad like a hatter” (Nebun ca un pălărier) și „Mad like a March hare” (Nebun ca un iepure de martie) ambele având sensul de „Nebun de legat”, „Nebun de-a binelea” (n.t.)

„Ai spus „porc”¹ sau „smochină”?”.

„Am spus „porc”” răspunse Alice „și aș vrea să nu mai tot apari și să dispari așa brusc; mă zăpăcești de tot!”.

„Bine” zise Motanul; iar după asta dispăru încet – încet, începând cu vârful cozii și sfârșind cu rânjetul care rămase pe loc ceva timp după ce restul dispăruse.

„Ei, am văzut des un motan fără rânjet” gândi Alice „dar un rânjet fără motan...! E cel mai curios lucru pe care l-am văzut în viața mea.”.

Nu merse prea mult și îi apăru în față casa Iepurelui de Martie. Ea crezu că aceea e casa pentru că hornurile aveau formă de urechi iar acoperișul era acoperit cu blană.

Era o casă atât de mare încât nu se apropie până când nu mușcă puțin din bucata de ciupercă din mâna stângă și deveni înaltă cam de două picioare²; chiar și așa se apropie cu frică spunându-și: „Și dacă-i nebun – nebun? Aproape c-aș vrea să fi mers la Pălărier!”.

¹ În limba engleză cuvântul „porc” (pig) nu diferă decât printr-o singură literă de cuvântul „smochină” (fig) iar Motanul nu înțelesese bine ce-i spusese Alice (n.t.)

² Un picior are aproximativ 30 cm (n.t.)

Capitolul 7

Ceaiul nebunilor

Acolo se afla o masă întinsă sub un copac din fașa casei iar Iepurele de Martie și Pălărierul își luau ceaiul la ea; un Bursuc stătea între cei doi dormind buștean iar ceilalți îl foloseau drept pernă punându-și coatele pe el și vorbind pe deasupra capului lui. „Foarte neplăcut pentru Bursuc” se gândi Alice „numai că, fiind adormit, nu cred că-l deranjează”.

Masa era mare dar toți trei erau înghesuiți la un colț al ei. „Nu e loc! Nu e loc!” strigară când o văzură pe Alice venind. „E o grămadă de loc!” spuse Alice indignată și se așeză pe un fotoliu mare la un capăt al mesei.

„Ia niște vin” spuse Iepurele de Martie pe un ton încurajator.

Alice se uită atent pe masă dar pe ea nu era decât ceai. „Nu văd vinul” remarcă ea.

„Nici nu este” spuse Iepurele de Martie.

„Atunci nu-i foarte frumos din partea voastră să-l oferiți” spuse Alice furioasă.

„Nu-i foarte frumos din partea ta să te așezi fără să fi poftită” spuse Iepurele de Martie.

„N-am știut că e masa ta” spuse Alice „e întinsă pentru mult mai mult decât trei”.

„Ar trebui să te tunzi” spuse Pălărierul care se uita la Alice de ceva timp cu mare curiozitate și asta-i fu prima vorbă.

„Ar trebui să-nveți să nu faci observații personale” spuse Alice cu severitate „E foarte urât”.

Pălărierul își deschise larg ochii la auzul acestora dar tot ce spuse fu: „De ce seamănă un corb cu un birou?”.

„O să ne distrăm un pic acum!” se gândi Alice „Mă bucur c-au început să spună ghicitori...” „Cred că pot să răspund la asta” adăugă cu voce tare.

„Vrei să spui că ai putea să-i găsești răspunsul?” spuse Iepurele de Martie.

„Chiar așa” răspunse Alice.

„Atunci ar trebui să spui la ce te gândești” continuă Iepurele de Martie.

„Asta fac” răspunse Alice în grabă „sau...cel puțin...cel puțin gândesc ceea ce spun; asta, să ști, e același lucru”.

„Cătuși de puțin” spuse Pălărierul „Adică ai putea să spui la fel de bine că „văd ceea ce mănânc” e tot una cu mănânc ceea ce văd”!”.

„Ai putea la fel de bine să spui” adăugă Iepurele de Martie „că „îmi place ce iau” e același lucru cu „iau ce-mi place”!”.

„Ai putea la fel de bine să spui” adăugă Bursucul, care părea a vorbi în somn „că „respir când dorm” e același lucru cu „dorm când respir”!”.

„La tine e același lucru” spuse Pălărierul către Bursuc și aici conversația încetă iar adunarea stătu în liniște câteva momente în timp ce Alice se gândea la tot ce știa despre corbi și birouri, ceea ce nu era prea mult.

Pălărierul fu primul care rupse tăcerea: „În cât suntem?” întrebă el întorcându-se către Alice; își scoase ceasul din buzunar și se uita la el rușinat, scuturându-l din când în când apoi punându-l la ureche.

Alice se gândi un pic apoi spuse: „În patru”.

„Două zile în urmă!” oftă Pălărierul. „Ți-am spus eu că untul nu e bun pentru mecanism!” adăugă el uitându-se furios la Iepurele de Martie.

„Era untul cel mai bun” răspunse spășit Iepurele de Martie.

„Da dar probabil c-au intrat și ceva frimituri” bombăni Pălărierul „n-ar fi trebuit pus cu cuțitul de unt”.

Alice se uită peste umărul lui curioasă. „Ce ceas caraghios!” remarcă ea „Arată data dar nu arată ora!”.

„De ce-ar face-o?” mormăi Pălărierul „Ceasul tău arată anul?”.

„Bineînțeles că nu” răspunse Alice „dar asta pentru că anul rămâne același atâta vreme...”.

„Exact așa stau lucrurile și cu ceasul meu” spuse Pălărierul.

Alice era îngrozitor de încurcată. Remarca Pălărierului nu-i părea să aibă nici un înțeles și totuși era, categoric, spusă pe englezește. „Nu prea te înțeleg” spuse ea cât de politicos putu.

Bursucul a adormit din nou” spuse Pălărierul și-i turnă un pic de ceai fierbinte pe nas.

Bursucul își scutură capul și, fără să deschidă ochii, spuse: „Bineînțeles, Bineînțeles; tocmai asta voiam să spun și eu”.

„Ai găsit răspunsul la ghicitoare?” întrebă Pălărierul întorcându-se din nou spre Alice.

„Nu, mă dau bătută” răspunse Alice „Care e?”.

„N-am nici cea mai vagă idee” spuse Pălărierul.

„Nici eu” spuse și Iepurele de Martie.

Alice oftă plictisită „Cred că v-ați folosi putea folosi mai bine timpul” spuse ea „decât să-l risipiți spunând ghicitori fără răspuns”.

„Dacă ai cunoaște Timpul la fel de bine ca mine” spuse Pălărierul „n-ai mai vorbi despre risipirea lui; vreau să zic a domniei sale”.

„Nu-nțeleg ce vrei să spui” spuse Alice.

„Bineînțeles că nu-nțelegi!” răspunse Pălărierul dând din cap compătimitor „Aș putea să spun că n-ai vorbit niciodată cu Timpul!”.

„Poate că nu” răspunse Alice prudentă „dar știu că trebuie să-l bat când învăț muzică”.

„A, asta e explicația” spuse Pălărierul. El nu suportă bătaia. Dacă te-ai fi menținut în relații bune cu el, el ar fi făcut aproape tot ce-ai fi vrut tu cu ceasul. De exemplu, să presupunem că e ora nouă dimineața, ora când îți începi lecțiile; n-ar fi trebuit decât să-i sugerezi Timpului și, cât ai fi clipit din ochi, s-ar fi făcut unu și jumătate – ora mesei!”.

„Ce n-aș da să fie așa!” își spuse în șoaptă Iepurele de Martie.

„Ar fi nemaipomenit, cu siguranță” spuse Alice gânditoare „doar că nu mi-ar fi foame”.

„Poate că nu de la început” spuse Pălărierul „dar ai putea să rămâi la unu și jumătate cât ai vrea”.

„Așa procedezi tu?” întrebă Alice.

Pălărierul sutură din cap trist: „Nu eu!” răspunse „Ne-am certat în martie anul trecut, chiar înainte de a fi înnebunit el... (și arăt cu lingurița spre Iepurele de Martie) ... era la un mare concert dat de Regina de Cupă iar eu trebuia să cânt

„Sclipește, sclipește, micuț liliac!

Mă-ntreb la ce ești!”¹

Poate că ști cântecul...”.

„Am auzit ceva asemănător” spuse Alice.

„Continuă așa:

¹ Variantă a poeziei „Steaua” de Jane Taylor (vezi anexa) (n.t.)

„Deasupra lumii tu zbori,
Ca o tavă de ceai pe cer.
Lucește, lucește...”

Aici Bursucul se scutură și începu să cânte prin somn: „Lucește, lucește, lucește, lucește...” și continuă așa, astfel încât au fost nevoiți să-l ciupească ca să-l facă să se oprească.

„Ei bine, abia terminasem prima stofă” spuse Pălărierul „când Regina urlă: „Ăsta omoară Timpul! Tăiați-i capul!”

„Ce sălbăticie!” exclamă Alice.

„Și de-atunci” continuă Pălărierul trist „nu mai vrea să facă nimic din ce-i cer! E mereu ora șase”.

O idee strălucită ți veni lui Alice în cap: „De-asta sunt atâtea servicii de ceai întinse aici?” întreabă ea.

„Da, asta e” spuse Pălărierul „e mereu ora ceaiului și nu avem timp să spălăm ceștile”.

„Atunci vă tot mutați în jurul mesei presupun?” spuse Alice.

„Chiar așa” răspunse Pălărierul „Pe măsură ce ceștile sunt folosite”.

„Dar ce se-ntâmplă când ajungeți de unde ați pornit?” se aventurează Alice să întrebe.

„Ce-ar fi să schimbăm subiectul?” întrerupse Iepurele de Martie „M-am plictisit de asta. Propun ca domnișoara să ne spună o poveste”.

„Din păcate nu știu nici una” spuse Alice puțin alarmată de propunere.

„Atunci o să ne spună Bursucul!” strigară amândoi „Scoală-te, Bursucule!” și-l ciupiră amândoi deodată.

Bursucul își deschise încet ochii „Nu dorm” spuse cu o voce guturală „Am auzit fiecare cuvânt al vostru, prieteni”.

„Spune-ne o poveste!” spuse Iepurele de Martie.

„Da, te rog!” insistă Alice.

„Și termin-o repede” adăugă Pălărierul „altfel ai s-adormi înainte s-o termini”.

„Au fost odată teri surioare” începu grăbit Bursucul „pe nume Elsie, Lacie și Tillie; și ele trăiau pe fundul unui puț...”.

„Ce mâncau?” întreabă Alice care era întotdeauna interesată în chestiuni legate de mâncare și băutură.

„Mâncau melasă” spuse Bursucul după un moment de gândire.

„N-ar fi putut să mănânce asta” remarcă Alice „S-ar fi îmbolnăvit”.

„Păi erau bolnave” spuse Bursucul „foarte bolnave”.

Alice încercă o clipă să-și imagineze cum ar fi un mod de viață așa de ciudat dar asta o nedumeri foarte tare așa că continuă: „Dar de ce trăiau pe fundul unui puț?”.

„Mai ia niște ceai” îi răspunse Iepurele de Martie foarte serios.

„N-am luat nimic până acum așa că nu pot să iau mai mult”.

„Vrei să spui că nu poți să iei mai puțin” spuse Pălărierul „e mai ușor să iei mai mult decât nimic”.

„Nu te-a întrebat nimeni” spuse Alice.

„Acum cine face observații personale?” întreabă triumfător Pălărierul.

Alice nu prea știa să răspundă la asta așa că se servi singură cu niște ceai și pâine-cu-unt apoi se întoarse către Bursucul și repetă întrebarea: „De ce trăiau pe fundul unui puț?”.

Bursucul se gândi iarăși un moment apoi spuse: „Era un puț de melasă”.

„Nu există așa ceva” se înfurie Alice dar Pălărierul și Iepurele de Martie începură: „Ssst! Ssst!” și Bursucul spuse morocănos: „Dacă nu poți să fi civilizată termină tu povestea”.

„Nu, te rog, continuă! Spuse Alice umilă „N-o să mai întrerup. Poate doar o dată...”.

„Doar o dată!” spuse Bursucul indignat. Oricum el acceptă să continue. „Și aceste trei surioare învățau să deseneze...”.

„Ce desenau?” întrebă As aproape uitând promisiunea făcută.

„Melasă” răspunse Bursucul fără să mai stea pe gânduri.

„Vreau o ceașcă curată” întrerupse Pălărierul „Haideți să ne mutăm cu un loc”. Și se mută în timp ce vorbea iar Bursucul îl urmă: Iepurele de Martie se mută în locul Bursucului și Alice, de voie, de nevoie, luă locul Iepurelui de Martie. Pălărierul fu singurul care ieși în avantaj prin mutare iar Alice fu cea mai dezavantajată fiindcă Iepurele de Martie tocmai vărsase ceașca cu lapte în farfurie. Alice nu mai voia să-l supere iarăși pe Bursuc așa că începu cu prudență: „Dar nu înțeleg: de unde luau melasa?”.

„Poți să iei apă dintr-un puț de apă” spuse Pălărierul „deci ar trebui să poți lua melasă dintr-un puț de melasă, nu-i așa, proasto?”.

„Dar ele erau în puț” spuse Alice către Bursuc fără să bage în seamă ultima remarcă a Pălărierului.

„Bineînțeles” spuse Bursucul și-ncă adânc de tot”.

Acest răspuns o încură atât de tare pe biata Alice încât îl lăsă pe Bursucul să continue fără să-l întrerupă pentru un timp.

„Ele învățau să deseneze” continuă Bursucul căscând și frecându-se la ochi „și desenau tot felul de lucruri... orice începe cu L”.

„De ce cu L?” întrebă Alice.

„De ce nu?” spuse Iepurele de Martie.

Alice rămase tăcută.

Bursucul, între timp, închisese ochii și începuse să moțăie dar, fiind ciupit de Pălărier, se trezi din nou și continuă „...care începe cu L, cum ar fi lațuri, luna, la-uri... (ști cum se spune că lucrurile sunt la fel)... ai mai văzut vreodată pe cineva să deseneze la-uri?”.

„Acum, că m-ai întreat,” spuse Alice încurcată „...nu m-am gândit...”.

„Atunci, dacă n-ai gândit, n-ar trebui să vorbești” spuse Pălărierul.

Asemenea mojicie era mai mult decât putea Alice suporta; se ridică dezgustată și plecă; Bursucul adormi pe loc și nici unul dintre ceilalți nu băgă în seamă plecarea ei deși ea se uită înapoi o dată sau de două ori sperând c-o vor striga; ultima dată când îi văzu încercau să-l bage pe Bursuc în ceainic.

„Sub nici o formă n-o să mă mai duc acolo!” spuse Alice alegând un drum prin pădure „E cel mai prostesc ceai la care am fost în viața mea!”.

Tocmai când spunea acestea observă că unul din copaci avea o ușă care ducea chiar în interiorul lui. „Asta-i foarte curios!” gândi Alice „Dar ce nu e curios azi? Cred că aş putea să intru imediat”. Ceea ce și făcu.

Se găsi iarăși în holul cel lung aproape de măsuta de sticlă. „De data asta o să mă descurc mai bine” își spuse Alice și începu prin a lua cheița de aur cu care deschise ușa care ducea în grădină. Apoi începu să mănânce din ciupercă (păstrase o bucată în buzunar) până când ajunsese înaltă cam de un picior; atunci trecu prin holișor după care se găsi, în sfârșit, în minunata grădină, printre florile strălucitoare și fântânile răcoroase.

Capitolul 8

Terenul de criket al Reginei

O tufă mare de trandafiri se afla chiar lângă intrare. Trandafirii erau albi dar în jurul lor se aflau trei grădinari care-i vopseau cu roșu. Alice se gândi că asta-i un lucru foarte curios și se apropie să-i privească; tocmai când ajunsese în dreptul lor îl auzi pe unul din ei spunând: „Fi atent, Cinci! Nu mă mai împrășca cu vopsea!”.

„Nu e vina mea” răspunse Cinci pe un ton vinovat. Șapte mi-a dat peste mână”.

La care Șapte ridică ochii și spuse: „Așa, Cinci! Dă mereu vina pe alții!”.

„Ai face mai bine să taci!” spuse Cinci „Am auzit-o pe Regină mai ieri spunând că ai merita să fi decapitat”

„Și pentru ce?” întrebă cel care vorbise primul.

„Asta nu-i treaba ta, Doi” spuse Șapte.

„Ba este treaba lui!” spuse Cinci „Și o să-i spun... era pentru că-i adusesese bucătăresei bulbi de lalea în loc de ceapă”.

Șapte își aruncă pensula din mână și tocmai începuse să vorbească: „Dintre toate nedreptățile...” când dădu cu ochii de Alice care-i privea și se opri brusc; ceilalți se uitară și ei în jur și-i făcură lui Alice o plecăciune.

„Ați putea, vă rog, să-mi spuneți” spuse Alice un pic intimidată „de ce vopsiți trandafirii?”.

Cinci și Șapte nu ziseră nimic dar se uitară la Doi. Doi începu cu voce joasă: „Vedeți, domnișoară, această tufă ar fi trebuit să fie o tufă de trandafiri roșii iar noi, din greșeală, am pus trandafiri albi; și, dacă Regina ar afla, ne-ar tăia capetele la toți. Așa că, domnișoară, facem și noi ce putem înainte să vină ea să ...”. În acel moment, Cinci, care privise îngrijorat prin grădină, strigă: „Regina! Regina!” iar cei trei grădinari se aruncară imediat la pământ cu fața în jos. Se auzi sunetul a mulți pași și Alice se uită în jur, nerăbdătoare s-o vadă pe Regină.

Întâi veniră zece soldați de treflă. Aveau forma celor trei grădinari: lungi și plați, cu mâinile și picioarele la colțuri; apoi veniră cei zece curteni; aceștia erau împodobiți de sus și până jos cu caro – uri și mergeau doi câte doi ca soldații. După ei apărură copii regali; erau zece la număr și , drăguții de ei, veneau sărind fericiți, mână-n mână, în perechi; aceștia aveau ca ornament semnul cupei. Urmară invitații, în special regi și regine, printre care Alice recunoscă pe Iepure Alb; acesta vorbea repede și nervos, zâmbind la tot ce i se spunea, și trecu fără s-o ia în seamă. Apoi veni Valetul de Cupă ducând coroana Regelui pe o pernă de catifea purpurie. Și, la urma acestei procesiuni, veneau Regele și Regina de Cupă.

Alice nu prea știa dacă trebuia să se așeze cu fața în jos ca cei trei grădinari dar nu-și aminti să fi auzit vreodată de asemenea procesiune; „Și apoi care ar mai fi rostul unei procesiuni” se gândi ea „dacă oamenii ar trebui să se pună toți cu fața în jos fără să vadă ceva?”. Așa că rămase în picioare unde era și așteptă.

Când procesiunea ajunsese în fața lui Alice, se opriră cu toții și se uitară la ea iar Regina întrebă sever: „Cine-i asta?”. Se adresase Valetului de Cupă care doar făcu o plecăciune și zâmbi drept răspuns.

„Idiotule!” spuse Regina dând din cap nerăbdătoare; apoi, întorcându-se spre Alice, continuă: „Cum te cheamă?”.

„Mă cheamă Alice, cu voia Majestății Voastre” spuse Alice foarte politicoasă dar adăugă în sine „Sunt doar un pachet de cărți de joc, la urma urmei. N-ar trebui să-mi fie frică de ei!”.

„Și ăștia cine sunt?” întrebă Regina arătând spre cei trei grădinari care stăteau cu fața în jos în jurul tufei de trandafiri; pentru că, vedeți, așa cum stăteau cu fața în jos, modelul de pe spatele lor era același cu al tuturor cărților din pachet, așa că Regina nu avea de unde să știe dacă erau grădinari, soldați, curteni sau copii de-ai ei.

„De unde să știu?” spuse Alice surprinsă de propriu-i curaj „Nu e treaba mea”.

Regina se făcu roșie ca focul de furie și, după ce se uită furioasă ca o fiară la Alice, începu să țipe: „Tăiați-i capul! Tăiați-i...”.

„Prostii!” spuse Alice foarte tare și hotărât iar Regina amuți.

Regele își puse mâna pe brațul ei și spuse cu timiditate „Stai puțin, draga mea, e numai un copil!”.

Regina îi întoarse spatele furioasă și-i spuse Valetului de Cupă „Întoarce-i!”.

Valetul făcu asta foarte atent folosindu-se de un picior.

„Ridicați-vă!” spuse Regina cu voce ascutită iar cei trei grădinari săriră imediat pe picioare și începură să facă plecăciuni către Rege, Regină, copiii regali și către toți ceilalți.

„Terminați!” țipă Regina „Mă zăpăciți” și, întorcându-se spre tufa de trandafiri, continuă: „Ce făceați aici?”.

„Ca să facă plăcere Majestății Voastre” spuse Doi cu un ton foarte umil și lăsându-se într-un genunchi pe când vorbea „încercam...”.

„Văd!” spuse Regina care, între timp, examinase trandafirii. „Tăiați-le capetele!” și procesiunea porni mai departe, trei soldați rămânând să-i execute pe nenorociții de grădinari care fugiră către Alice să-i apere.

„N-ar trebui să fiți decapitați?” spuse Alice și-i puse într-o vază mare de flori care era acolo. Cei trei soldați se învârtiră un timp pe-acolo căutându-i apoi porniră în liniște după ceilalți.

„Le-ați tăiat capetele?” strigă Regina.

„Capetele lor au dispărut cu voia Majestății Voastre!” strigară soldații ca răspuns.

„Foarte bine” spuse Regina. „Ști să joci criket?”.

Soldații tăcură și se uitau la Alice pentru că întrebarea îi era, evident, adresată ei.

„Da!” strigă Alice.

„Haide atunci!” urlă Regina iar Alice se alătură procesiunii întrebându-se ce-o să se mai întâmple.

„E...E o zi foarte frumoasă!” spuse o voce timidă lângă ea. Mergea alături de Iepurele Alb care se uita cu teamă la ea.

„Foarte frumoasă” spuse Alice „Unde-i Ducesa?”.

„Taci! Taci!” spuse Iepure Alb cu voce joasă și grăbită. Se uită atent peste umăr și apoi se înalță pe vârfuri, își apropie gura de urechea lui Alice și șopti „E condamnată la moarte”.

„Pentru ce?” întrebă Alice.

„Ai spus „păcat?”” întrebă și Iepure Alb.

„Nu, n-am spus” răspunse Alice „Nu cred deloc c-ar fi păcat. Am spus „Pentru ce?””.

„A pălmuit-o pe Regină...” începu Iepure Alb. Alice pufni în râs. „Taci!” șopti Iepure Alb înfricoșat „O să te-audă Regina! Cam întârziase și Regina i-a zis...”.

„Ocupați-vă locurile!” tună Regina și cei prezenți începură să alerge care-n cotro lovindu-se unul de altul. În sfârșit, într-un minut sau două, se instalară și jocul începu.

Alice nu mai văzuse în viața ei un teren de criket atât de curios: era numai gropi și mușuroaie; mingile de criket erau arici vii iar crosele erau păsări-flamingo vii iar soldații trebuiau să se îndoie și să stea în mâini și-n picioare ca să formeze porțile.

Cea mai mare dificultate pe care o întâmpină Alice era să mânuiască pasărea-flamingo: reuși s-o apuce destul de comod sub braț, cu picioarele atârând, dar de cele mai multe ori, tocmai când îi îndrepta frumos gâtul și era gata să lovească ariciul cu capul, gâtul se răsucea înapoi și pasărea o privea în față cu o expresie atât de aiurită încât Alice nu se putea abține să nu pufnească în râs; și când reușea în sfârșit s-o țină cu capul în jos și se pregătea s-o ia de la-nceput, era foarte înciudată să vadă că ariciul se desfăcuse și era pe punctul s-o ia la sănătoasa; apoi era câte o groapă sau câte-un mușuroi în orice direcție ar fi vrut să trimită ariciul iar soldații-poți mereu se ridicau și plecau spre alte părți ale terenului; astfel Alice ajunse curând la concluzia că era într-adevăr un joc foarte dificil.

Toți jucătorii jucau deodată, fără să aștepte la rând, certându-se tot timpul și bătându-se pentru arici; și în scurt timp Regina furioasă începu să bată din picioare și să strige: „Tăiați-i capul!”; asta cam o dată pe minut.

Alice începu să se simtă stânjenită; mai precis nu avusese încă nici o dispută cu Regina dar știa că asta s-ar putea întâmpla în orice clipă „...și atunci” gândi ea „ce-o să se-aleagă de mine? Le place grozav să decapiteze oameni pe-aici; mare minune c-a mai rămas cineva viu!”.

Se uita în jur să găsească un fel de-a fugi de-acolo și se întreba dacă ar putea fugi fără să fie văzută, când observă o apariție în aer; aceasta o încurcă foarte mult la început dar, după ce se uită mai bine, băgă de seamă că e un rânjet și-și spuse: „E motanul de Cheshire; acum o să am cu cine să vorbesc.”.

„Cum o mai duci?” întrebă Motanul imediat ce avu gură îndestul ca să vorbească.

Alice așteptă să-i apară și ochii apoi dădu din cap „N-are rost să-i vorbesc” se gândi ea „până n-are și urechi, sau măcar una singură”.

Peste un moment apăru întregul cap iar Alice puse pasărea-flamingo jos și începu să povestească jocul, fiind foarte bucuroasă că cineva o ascultă. Motanul păru că crede că-i destul din el vizibil așa că nu apăru mai mult.

„Nu cred că joacă corect” începu Alice cu voce plângătoare „și toți se ceartă îngrozitor încât nu-ți poți auzi propria voce... și se pare că nu au nici un fel de reguli; sau, dacă au, nimeni nu ține seama de ele... și nici nu-ți dai seama cât de mult te pot încurca chestiile astea vii: de exemplu, uite, o poartă prin care trebuia să trec se ridică și pleacă în partea-ailaltă a terenului...și ar fi trebuit să lovesc ariciul Reginei numai că acesta a fugit când l-a văzut pe-al meu venind!”.

„Cum îți place Regina ?” întrebă în șoaptă Motanul .

„De loc” spuse Alice „e-atât de...” dar tocmai atunci băgă de seamă că Regina se apropiase prin spatele și asculta; așa că Alice continuă „...probabil că o să câștige încât abia mai merită să pierzi timpul continuând jocul”.

Regina zâmbi și trecu mai departe.

„Cu cine vorbești?” întrebă Regele îndreptându-se spre Alice și privind capul Motanului cu multă curiozitate.

„E un prieten de-al meu...un motan de Cheshire” spuse Alice „permiteți-mi să vi-l prezint”.

„Nu-mi place de loc cum arată” răspunse Regele „Dar poate să-mi pupe mâna dacă vrea”.
 „Mai bine nu” spuse Motanul.
 „Nu fi impertinent” spuse Regele „și nu te mai uita așa la mine!” și se ascunse în spatele lui Alice în timp ce vorbea.
 „O pisică poate să se uite la un rege¹” spuse Alice. „Am citit asta undeva dar nu mai știu unde”.
 „Mda, trebuie să dispară” spuse Regele foarte hotărât și strigă la Regina, care tocmai trecea „Draga mea, aș vrea să faci să dispară motanul ăsta!”.
 Regina avea un singur mod de rezolvare a problemelor mari sau mici: „Tăiați-i capul!” spuse ea fără ca măcar să se uite la el.
 „O să aduc chiar eu călăul” spuse Regele nerăbdător și plecă grăbit.
 Alice se gândea că ar fi trebuit să se ducă să vadă cum mai merge jocul fiindcă auzise vocea Reginei strigând cu înflăcărare. O auzise condamnând trei jucători la moarte pentru că pierduseră rândul și nu-i plăcea de loc situația, jocul fiind atât de încurcat încât nu știuse niciodată când e rândul ei. Așa că plecă să-și caute ariciul.
 Ariciul tocmai se lupta cu alt arici și ăsta-i păru un prilej bun să lovească un arici cu celălalt; singura problemă era că pasărea ei flamingo plecase în partea cealaltă a grădinii unde Alice o vedea încercând cu stângăcie să zboare într-un copac.
 Până să prindă pasărea-flamingo și până s-o aducă înapoi, lupta aricilor se terminase și cei doi dispăruseră; „Dar nu mai contează prea mult” se gândi Alice „pentru că toate porțile au plecat din partea asta de teren”. Așa că-și luă pasărea-flamingo sub braț ca să nu mai fugă și se duse să mai vorbească cu prietenul ei.
 Când ajunse înapoi la Motanul de Cheshire fu surprinsă să vadă o mare mulțime strânsă în jurul lui; călăul, Regele și Regina se certau, vorbind toți odată, pe când ceilalți stăteau tăcuți și păreau foarte stânjeniți.
 În momentul când apărură Alice, fu solicitată de toți trei să aplaneze disputa și fiecare din ei îi repetă argumentele lui; fiindcă vorbeau toți odată îi fu foarte greu să înțeleagă ce spun.
 Argumentul călăului era că nu poți să tai un cap dacă nu există și trupul, că nu mai făcuse așa ceva înainte și n-o să se-apuce acum, la vârsta lui.
 Argumentul Regelui era că orice are cap poate fi decapitat și să nu se mai vorbească atâtea prostii.
 Argumentul Reginei era că, dacă ceva nu se face cât ai bate din palme, îi va executa pe toți (această ultimă afirmație făcea toată adunarea să fie atât de serioasă și îngrijorată).
 Alice nu se putu gândi la altceva de spus decât „Este al Ducesei; ați face bine s-o întrebați pe ea”.
 „E-n închisoare” spuse Regina; apoi către călău: „adu-o aici”. Și călăul plecă ca din pușcă.
 Capul Motanului începu să dispară din momentul când călăul plecă și, până ca acesta să se întoarcă cu Ducea, dispăruse de tot; Regele și călăul începură să alerge ca disperății, care-ncotro, căutându-l în timp ce restul adunării se întoarse la joc.

¹ „O pisică poate să se uite la un rege” (A cat may look at a king) este un proverb englezesc cu înțelesul că există lucruri pe care inferiorii le pot face în prezența superiorilor. (n.t.).

Capitolul 9

Povestea falsului testos

„Nici nu-ți închipui, draga mea, cât mă bucur să te revăd” spuse Ducesa, luând-o afectuos la braț pe Alice; apoi pleacă împreună.

Alice fu foarte bucuroasă s-o întâlnească într-o dispoziție așa bună și se gândi că s-ar putea ca numai piperul s-o fi făcut așa de sălbatică atunci când s-au întâlnit în bucătărie.

„Când voi fi ducesă” își spuse Alice (dar nu prea plină de speranță) „n-o să țin nici un pic de piper în bucătărie. Supa e foarte bună și fără... Poate că piperul face oamenii iuți la mânie” continuă ea foarte încântată că descoperise această nouă regulă „...iar oțetul îi face acri... muștarul îi face amărâți...și... și zahărul candel face copii să fie așa de dulci. Aș vrea ca toți oamenii să știe asta; atunci nu s-ar mai zgârci atâta la zahăr candel...”.

În acest timp aproape că uitase de Ducasă și tresări când îi auzi vocea chiar lângă urechea ei: „Te gândești la ceva, draga mea, și asta te face să uiți să vorbești. Nu pot să-ți spun acum care-i morala acestui lucru dar o să-mi aduc aminte imediat.”.

„Poate că asta nu are morală” se aventură Alice să spună.

„Da de unde, copila mea!” spuse Ducesa „Orice lucru are o morală; numai să ști s-o găsești” și se înghesui și mai tare în Alice.

Lui Alice nu-i prea plăcea că se ținea așa aproape de ea fiindcă Ducesa era foarte urâtă și apoi pentru că avea exact înălțimea potrivită pentru a-și sprijini barba pe umărul ei; și Ducesa avea o barbă foarte ascuțită. Cu toate astea nu-i plăcea să fie nepoliticoasă așa c-o suportă cât putu mai bine.

„Jocul începe să se îmbunătățească” spuse Alice pentru a-i mai face puțină conversație.

„Așa e” spuse Ducesa „iar morala este „Ah, iubirea, iubirea care face pământul să se învâртеască!””.

„Cineva spunea” șopti Alice „că lucrul ăsta îl fac toți văzându-și de treabă!”

„Ei, e cam același lucru” spuse Ducesa înfigându-și barba în umărul lui Alice; apoi adăugă „și morala aici este „Ai grijă de înțeleș căci cuvintele își vor purta singure de grijă!””.

„Ce-i mai place să găsească câte o morală lucrurilor” gândi Alice.

„Îmi închipui că te-ntrebi de ce nu-mi pun mâna împrejurul taliei tale” spuse Ducesa după o pauză „Motivul este că nu știu cum s-ar comporta pasărea ta flamingo. Să-ncerc?”.

„S-ar putea să piște” răspunse Alice precaută: n-avea cine știe ce interes să vadă experimentul realizat.

„Așa e” spuse Ducesa „Păsările-flamingo și muștarul pișcă amândouă. Iar morala este „Cine se-aseamănă se-adună!””.

„Numai că muștarul nu-i pasăre” remarcă Alice.

„Ai dreptate, ca de obicei” răspunse Ducesa „Ce mod clar de a pune problema ai!”.

¹ Aluzie la un proverb englezesc: „Ai grijă de bănuți căci galbenii își vor purta singuri de grijă” (Take care of pence and the pounds will take care of themselves) „Morală” Ducesei are înțeleșul „Ai grijă de lucrurile mari și amănuntele vor veni de la sine”, adică exact opusul înțeleșului proverbului la care se face aluzie (n.t.)

„E un mineral¹ cred” spuse Alice.

„Bineînțeles” răspunse Ducea, care părea dispusă să fie de acord cu tot ce spunea Alice „E niște muștar de-al meu¹ pe-aici pe-aproape iar morala este „Cu cât este mai mult pentru mine¹, cu atât e mai puțin pentru tine””.

„Știu!” exclamă Alice care nu fusese atentă la ultimele cuvinte ale Ducei „e o legumă. Nu arată ca o legumă dar este”.

„De acord cu tine” spuse Ducea „Iar morala aici este „Să fi ceea ce ai vrea să pari”... sau, mai simplu spus, „Niciodată să nu-și închipui că nu ești altfel decât ceea ce le-a părut altora că ceea ce ai fost sau s-ar fi putut să fi n-a fost altfel decât ceea ce tu fusesseși, lor părându-li-se că ești altfel””.

„Cred c-aș înțelege mai bine asta” spuse Alice foarte politicoasă „dacă aș scrie-o; dar așa nu pot să urmăresc înțelesul”.

„Asta-i nimic pe lângă ceea ce aș putea spune dacă aș vrea” răspunse Ducea încântată.

„Te rog, nu te deranja să continui” spuse Alice.

„Nu vorbi de deranj; îți fac cadou tot ceea ce am spus până acum”.

„Sărăcăcios cadou!” gândi Alice „Mă bucur că lumea nu dă asemenea cadouri de ziua de naștere!” dar nu se aventurează s-o spună cu voce tare.

„Iar gânditoare?” întrebă Ducea mai înfigându-și un pic barba.

„Am dreptul să gândesc” spuse Alice tăios pentru că începuse să se simtă îngrijorată.

„Cam același drept” spuse Ducea „ca și dreptul porcilor de a zbura; iar mo...”.

Dar aici, spre surpriza lui Alice, vocea Ducei se stinse chiar în mijlocul cuvântului ei preferat („morală”) iar brațul pe care îl avea sprijinit pe al lui Alice începu să tremure. Alice ridică privirea și o văzu pe Regina în fața lor, cu brațele încrucișate, încruntată.

„Ce zi frumoasă, Majestatea Voastră!” începu Ducea cu voce joasă.

„Uite, să nu zici că nu ți-am spus” strigă Regina bătând din picior „Ori tu ori capul tău trebuie să dispară, și asta cât ai zice pește! Alege!”.

Ducea alese și într-o clipită dispăru.

„Haide să continuăm jocul” spuse Regina către Alice; Alice era prea speriată ca să vorbească dar o urmă încet spre terenul de criket.

Ceilalți invitați profitaseră de absența Reginei și se odihneau la umbră dar, imediat ce o văzură, se grăbiră să se-ntoarcă la joc iar Regina le atrase atenția că încă un moment de întârziere i-ar fi costat viața.

Tot timpul c-t jucau Regina se certa într-una cu ceilalți jucători și striga: „Tăiați-i capul!” cei care erau condamnați erau escortați la închisoare de soldații care trebuiau astfel să renunțe la a mai fi porți așa că, cam într-un sfert de oră, nu mai erau porți iar toți jucătorii, mai puțin Regele, Regina și Alice, erau închiși și condamnați la moarte.

Regina plecă abia trăgându-și sufletul și-i spuse lui Alice: „Ai văzut Țestosul Fals?”.

„Nu” răspunse Alice „nici măcar nu știu ce e aia un Țestos Fals”.

„Este chestia din care se face supă de broască țestoasă³”.

„N-am văzut și nici n-am auzit de el” răspunse Alice.

¹ Ducea și Alice fac un joc de cuvinte cu diferitele înțelesuri al cuvântului englezesc „mine” (al meu; pentru mine sau mină; carieră). Alice îl spune cu înțelesul de „mină; carieră” iar Ducea, în morală, cu înțelesul de „al meu; pentru mine”. (n.t.)

² O frază din care nici Ducea, nici Alice nu înțeleg nimic pentru că este o înșiruire de cuvinte fără nici un înțeles. (n.t.)

³ Așa-zisa supă de broască țestoasă era preparată din țeasta unui vițel, țeastă ce se numea „falsă țestoasă” (mock turtle) (n.t.).

„Haide atunci” spuse Regina „și el o să-ți spună povestea lui”.

Pe când mergeau împreună Alice îl auzi pe Rege adresându-se întregii adunări: „Sunteți achitați cu toții” „Asta-i bine!” își spuse Alice pentru că se simțea cam prost gândindu-se la numărul de execuții pe care-l ordonase Regina.

Foarte curând dădură peste un Grifon¹ care dormea la soare. (dacă nu știți ce-i un grifon, uitați-vă la poză).

„Scoală-te, leneșule!” spuse Regina „Și du-o pe această domnișoară la Țestosul Fals să-i spună povestea lui. Eu trebuie să mă-ntorc să supraveghez niște execuții pe care le-am ordonat” și plecă lăsând-o pe Alice singură cu Grifonul. Lui Alice nu prea-i plăcea cum arată creatura dar, una peste alta, se gândi că n-ar fi mai în siguranță dacă s-ar duce după acea Regină sălbatică; așa că așteptă.

Grifonul se ridică se frecă la ochi și se uită

după Regină până când aceasta dispăru; apoi chicoti; „Ce amuzament!” spuse Grifonul jumătate sieși, jumătate lui Alice.

„Ce-i așa de distractiv?” întrebă Alice.

„...Ea...” puse Grifonul „Asta e doar închipuirea ei: nu execută pe toți niciodată² să ști. Haide!”.

„Toți spun „haide” pe-aici” gândi Alice în timp ce mergea încet după Grifon „Niciodată în viață nu mi s-a ordonat atâta; niciodată!”.

Nu merse ră mult și îl văzură pe Falsul Țestos stând trist și singuratic pe o lespede de piatră iar când se apropiară, Alice îl auzi oftând de parcă i se frângea inima. Ea îl compătimi din tot sufletul. „Ce are de oftează așa?” îl întrebă pe Grifon. Iar Grifonul îi răspunse aproape cu aceleași cuvinte ca și mai înainte: „E doar închipuirea lui: n-are nimic să ști. Haide!”.

Așa că se apropiară de Falsul Țestos care se uită la ei cu ochi mari, plini de lacrimi, dar nu spuse nimic.

„Această aici de domnișoară” spuse Grifonul, „te vrea să-ți știe povestea³”.

„O să i-o spun” spuse Falsul Țestos cu un oftat adânc. „Așezați-vă amândoi și să nu scoateți un cuvânt până nu termin”.

Așa că se așezară și nimeni nu corbi preț de câteva minute. Alice se gândi „Nu văd cum o să termine dacă nu începe”. Dar așteptă cu răbdare.

„Odată” începu în sfârșit Falsul Țestos cu alt oftat adânc „am fost un Țestos adevărat.”.

aceste cuvinte fură urmate de o tăcere prelungă întreruptă doar de câte o exclamație „**H i k r r h !**” de-a Grifonului și de oftatul adânc și neconținut al Falsului Țestos. Alice era cât pe ce să se ridice și să spună: „Mulțumesc, domnule pentru interesanta dumneavoastră poveste” dar nu putu să nu se gândească că trebuie să mai urmeze ceva, așa că rămase pe loc și nu zise nimic.

¹ Grifonul este un animal mitologic, jumătate vultur, jumătate leu (n.t.).

² Grifonul vrea să spună „Nu execută pe nimeni niciodată” dar, se pare, se încurcă în cuvinte (n.t.).

³ Grifonul iar se încurcă în cuvinte; a vrut să spună: „Această domnișoară aici de față (...) vrea să-ți știe povestea”. (n.t.).

„Când eram mici” continuă în sfârșit Falsul Țestos mai calm deși mai ofta încă din când în când „mergeam la școală în mare. Profesorul era un țestos bătrân căruia noi îi spuneam Țestosul...”.

„De ce îi spuneai Țestosul dacă nu era țestos?” întrebă Alice.

„Îi spuneam Țestosul pentru că ne învăța¹” spuse Falsul Țestos înfuriat „Tu chiar ești toantă!”.

„Ar trebui să-și fie rușine să pui întrebări așa simple” adăugă Grifonul; apoi amândoi stătură tăcuți uitându-se la biata Alice care era gata să intre în pământ de rușine. În sfârșit Grifonul spuse către Falsul Țestos: „Dă-i înainte, bătrâne, nu pierde toată ziua cu asta” iar Falsul Țestos continuă cu aceste cuvinte:

„Da, mergeam la școală în mare deși s-ar putea să nu crezi...”

„N-am spus că nu cred” întrerupse Alice.

„Ba da” spuse Falsul Țestos.

„Ține-ți gura!” spuse Grifonul înainte ca Alice să mai poată spune ceva. Falsul Țestos continuă:

„Am primit cea mai bună educație... de fapt în fiecare zi mergeam la școală...”

„Și eu am fost la o școală de-asta²” spuse Alice „N-ar trebui să te fudulești așa de tare cu asta”

„Cu materii suplimentare?” întrebă Falsul Țestos puțin îngrijorat.

„Da” răspunse Alice, „Învățam franceză și muzică”.

„Și spălatul?” întrebă Falsul Țestos.

„Categoric nu!” răspunse Alice indignată.

„Eh, atunci școala ta nu era una chiar foarte bună” spuse Falsul Țestos ușurat „la a noastră aveau, la sfârșitul listei, „franceză, muzică și spălat – suplimentar””.

„Probabil că nu țineai foarte mult la spălat” spuse Alice „atâta timp cât trăiai pe fundul mării”.

„Nu mi-am putut permite să le învăț” spuse Falsul Țestos cu un oftat „am făcut numai cursurile obișnuite”.

„Care erau astea?” îl întrebă Alice.

„Răsucitul³ și zvârcolitul³ bineînțeles” răspunse Falsul Țestos „și apoi diferite ramuri ale aritmeticii: ambiția³, disragerea³, urâțificarea³ și derâderea³”.

„N-am mai auzit de urâțificare” se aventură Alice să spună. „Ce-i asta?”

Grifonul își ridică ambele labe de surpriză „N-ai auzit de urățire?!” Exclamă el „Dar a înfrumuseța știi ce e cred?”.

„Da” răspunse Alice neîncrezătoare „înseamnă...a...face...ceva...mai frumos”.

Ei, atunci” continuă Grifonul „dacă nu știi ce-nseamnă a urăți ești o neroadă”.

Alice nu mai avu curajul să pună alte întrebări despre asta așa că se întoarse spre Falsul Țestos și-l întrebă „Ce altceva ai mai învățat?”.

¹ În engleză cuvintele „țestos” (tortoise) și „ne învăța” (taught us) sunt asemănătoare ca pronunție iar Falsul Țestos le confundă; nu și Alice (n.t.).

² Alice se referă la o școală fără internat, la care elevii vin în fiecare zi ca și Falsul Țestos la școala din mare (n.t.).

³ Cuvintele însemnate cu „³” au în engleză pronunții foarte asemănătoare cu următoarele cuvinte: „citire”, „scriere”, „adunare”, „scădere”, „înmulțire”, și respectiv „împărțire”; în plus, cuvântul „urâțificare” nu există nici în română nici în engleză, el fiind inventat de Falsul Țestos prin analogie cu „înfrumusețare”, cuvânt format în engleză astfel: „beauty” (frumusețe) – „beautify” (a înfrumuseța) – „beautification” (înfrumusețare); la „urâțificare” s-a ajuns la cuvântul „uglification”, cuvânt inexistent. (n.t.).

„Mai era misteria¹” răspuse Falsul Țestos numărând materiile pe labe „misteria antică și modernă, marinografia² apoi trăgăneala³...profesorul de trăgăneală era un țipar care venea o dată pe săptămână; ne învăța trăgăneala, întinsul⁴ și leșinul convulsiv⁵”.

„Cum e asta?” întreabă Alice.

„Eu nu pot să-ți arăt” răspuse Falsul Țestos „sunt prea țeapăn. Și Grifonul n-a învățat”.

„N-am avut timp” spuse Grifonul. „În schimb mă duceam la profesorul de clasice. Era un crab bătrân.”.

„Nu m-am dus niciodată la el” oftă Falsul Țestos „spuneau că predă râsul și suferința⁶”

„Chiar asta făcea” spuse Grifonul oftând la rândul său; și amândouă creaturile își ascunseră fețele între labe.

„Și câte ore pe zi aveți lecții?” zise Alice grăbită să schimbe subiectul.

„Zece ore în prima zi,” spuse Falsul Țestos „nouă în a doua, și așa mai departe”.

„Curios orar!” exclamă Alice.

„De-asta le spune ore” remarcă Grifonul „pentru că, pe timp ce trece, rămân din ce în ce mai puține.”.

Asta era ceva nou pentru Alice așa că se gândi ceva timp înainte să spună: „Atunci a unsprezecea zi a fost, probabil, vacanță?”.

„Bineînțeles că așa a fost” spuse Falsul Țestos.

„Și în a douăsprezecea zi ce-ați făcut?” continuă nerăbdătoare Alice.

„Destul cu lecțiile” întrerupse Grifonul foarte hotărât „Acum spune-i câte ceva despre jocuri”.

¹ Falsul Țestos spune „mystery” în loc de „history” (istorie). (n.t.).

² Falsul Țestos spune „seaografy” în loc de „geografy” (geografie). (n.t.).

³ Cuvintele „trăgăneală” (drawling) și „desen” (drawing) pot fi ușor confundate în engleză dacă nu se ține seama de context. (n.t.).

⁴ Cuvintele „întinsul” (stretching) și „schițarea” (sketching) pot fi ușor confundate în engleză dacă nu se ține seama de context. (n.t.).

⁵ Cuvintele „leșinul convulsiv” (fainting in coils) și „pictura în ulei” (painting in oils) pot fi ușor confundate în engleză dacă nu se ține seama de context. (n.t.).

⁶ „Râsul și suferința” (laughing and grief) seamănă ca pronunție cu „latina și greaca” (Latin and Greek); altă confuzie a Falsului Țestos și a Grifonului. (n.t.).

Capitolul 10

Cadrilul Homarului

Falsul Țestos oftă din rărunchi și-și trecu o labă peste ochi. Se uită la Alice și încercă să vorbească dar, câteva minute, vocea îi fu înecată de suspine. „Parcă ar avea un os în gât” spuse Grifonul și începu să-l scuture și să-i tragă pumni în spinare. În sfârșit Falsul Țestos își recăpătă glasul și, cu fața scăldată în lacrimi, începu din nou:

„Poate că n-ai trăit prea mult în mare...”

„Nu, de loc” spuse Alice.

„...și poate n-ai fost niciodată prezentată unui homar...”

Alice începu: „Am gustat o dată...” dar se opri brusc și spuse „Nu, niciodată”.

„...așa că n-ai cum să ai idee ce lucru minunat este cadrilul homarului!”

„Nu, într-adevăr” spuse Alice „Ce fel de dans e?”

„Hei” spuse Grifonul „vă așezați într-un rând de-a lungul malului mării...”

„Două rânduri!” strigă Falsul Țestos „Foci, țestoase, somon și așa mai departe; apoi, după ce-ai curățat tot locul de meduze...”

„Asta în general ia ceva timp” întrerupse Grifonul.

„faceți pași...”

„Fiecare cu câte-un homar drept partener!” țipă Grifonul.

„Bineînțeles” spuse Falsul Țestos „Faceți doi pași, vă-ntoarceți la parteneri...”

„...schimbați homarii și vă întoarceți în aceeași ordine.” Continuă Grifonul.

„Apoi” continuă Falsul Țestos „aruncați...”

„Homarii!” strigă Grifonul făcând un salt în aer.

„Cât puteți mai departe în largul mării...”

„Înotați după ei!” țipă Grifonul.

„Faceți o tumbă în mare!” strigă Falsul Țestos zbuguindu-se nebunește de ici acolo.

„Schimbați din nou homarii!” urlă Grifonul cât îl ținu gura.

„Înapoi pe uscat și...ăsta-i primul pas” spuse Falsul Țestos domolindu-și brusc glasul și cei doi care ținuseră ca niște nebuni tot timpul, se așezară triști și tăcuți uitându-se la Alice.

„Trebuie să fie un dans drăguț” spuse cu timiditate Alice.

„Ai vrea să vezi un pic?” întrebă Falsul Țestos.

„Mi-ar plăcea foarte mult” răspunse Alice.

„Haide să încercăm primul pas!” spuse Falsul Țestos către Grifon.

„Putem să-l facem și fără homari. Cine cântă?”

„Tu cântă” spuse Grifonul „Eu am uitat cuvintele”.

Și începură să danseze solemn în jurul lui Alice, călcând-o din când în când pe picioare când treceau prea aproape și scuturându-și labele din față ca să bată măsura în timp ce Falsul Țestos cânta foarte lent și trist:

„„Vrei să mergi un pic mai repede?”
spuse-o albiță unui melc
„Este-un delfin în spatele nostru
și mă calcă pe coadă
Vezi ce nerăbdători merg homarii și
țestoasele!
Așteaptă ei pe nisip; tu vrei să intri-n
dans?”

Vrei, nu vrei, vrei, nu vrei
vrei, nu vrei să intri-n dans

N-ai de unde să ști
ce plăcut poate fi
Să ne-arunce cu homarii
în largul mării!”

Dar melcul răspunse: „Prea departe
prea departe” și privi chiorâș...
Spuse că-i mulțumește frumos albiței
dar el nu vrea să intre-n dans

Nu vrea, nu poate, nu vrea
nu poate, nu vrea să intre-n dans.

Nu vrea, nu poate, nu vrea
nu poate, nu vrea să intre-n dans.

„Ce importanță are cât de departe
ajungem” îi răspunse prietenul solzos
„Mai e un mal, să ști, pe partea-ailaltă
Cu cât ne-ndepărtăm de Anglia suntem
mai aproape de Franța
Deci nu păli, dragă melc
ci vino și intră-n dans

Vrei, nu vrei, vrei, nu vrei
vrei, nu vrei să intri-n dans

Nu vrea, nu poate, nu vrea
nu poate, nu vrea să intre-n dans.

Vrei, nu vrei, vrei, nu vrei
vrei, nu vrei să intri-n dans”¹.

¹ O variantă a cântecului din anexă (n.t.).

„Mulțumesc, este un dans foarte interesant de urmărit” spuse Alice foarte bucuroasă că s-a terminat în sfârșit „și-mi place și cântecul ăla curios despre albiță”.

„Cât despre albiță” spuse Falsul Țestos „ele... le-ai văzut bănuiesc?”.

„Da” răspunse Alice „le-am văzut foarte des la cin...” se opri ea brusc.

„Nu știu unde-i Cin¹” spuse Falsul Țestos „dar dacă le-ai văzut atât de des ști desigur cum arată”

„Cred că da” răspunse Alice gânditoare „Își țin coada în gură și sunt presărate peste tot cu pesmet”.

„Te-nșeli” spuse Falsul Țestos „pesmetul ar fi spălat de apa mării. Dar își țin coada în gură, într-adevăr; și motivul este...” aici Falsul Țestos căscă și închise ochii „Spune-i motivul și tot ce mai ști” spuse el către Grifon.

„Motivul este” spuse Grifonul „că ele au vrut să se ducă la dans cu homarii așa că au ajuns să fie aruncate în mare. Și deci au trebuit să se rostogolească pe o distanță mare. Așa că și-au luat coada în gură. Și n-au mai putut să și-o scoată. Asta-i tot.”

„Mulțumesc” spuse Alice „e foarte interesant. Nu știam atât de multe despre albițe”.

„Pot să-ți spun și mai multe dacă vrei” spuse Grifonul „Ști de ce le spune albiță?”.

„Nu, nu m-am gândit niciodată la asta” spuse Alice „De ce?”.

„Fiindcă dă lustru la ghetе și pantofi” spuse solemn Grifonul.

Alice rămase cu gura căscată „Dă lustru la ghetе și pantofi!” repetă ea mirată.

„Dar pantofii tăi cu ce sunt făcuți?” întrebă Grifonul „Vreau să spun ce-i face așa strălucitori?”.

Alice se uită la pantofi și se gândi ceva vreme înainte să răspundă „Sunt făcuți cu cremă neagră² cred”.

„Ghetele și pantofii în mare” continuă Grifonul „sunt făcute numai cu cremă albă².”.

„Și din ce-s făcuți?” întrebă curioasă Alice.

„Din limbi de mare și țipari, bineînțeles” răspunse Grifonul înciudat „Orice tont ar fi putut să-ți spună asta”.

„Dacă aș fi fost în locul albiței” spuse Alice care era încă cu gândul la cântec „i-aș fi spus delfinului „Stai de-o parte, te rog! Nu te vrem printre noi””.

„Erau obligați să-l ia cu ei” spuse Falsul Țestos „Nici un pește cu ceva minte nu s-ar duce undeva fără un delfin”.

„Chiar așa?” spuse Alice foarte surprinsă.

„Bineînțeles” spuse Falsul Țestos „Dacă un pește ar veni la mine și mi-ar spune că pleacă într-o călătorie, l-aș întreba „Cu ce delfin³?””.

„Nu cumva vrei să spui „scop³?”” spuse Alice.

„Vreau să spun ceea ce spun” spuse Falsul Țestos jignit. Iar Grifonul adăugă „Hai s-auzim și despre aventurile tale”.

„Pot să vă povestesc aventurile mele începând de azi de dimineață” spuse Alice intimidată. „N-are rost să-ncep cu ziua de ieri fiindcă ieri eram altcineva”.

¹ Alice a vrut să spună „cină” dar s-a oprit la „cin...” iar Falsul Țestos a crezut că e vorba de o localitate numită Cin

² În engleză „albiță” se spune „whiting” iar „cremă neagră de ghetе” se spune „blackening”. Cum „white” înseamnă „alb” iar „black” înseamnă „negru”, prin analogie cu formarea cuvântului „blackening” s-a format și „whiting” care mai înseamnă și „albiță”. (n.t.).

³ Cuvintele marcate cu „³”, în engleză sunt asemănătoare (porpoise – delfin și purpose – scop) iar pronunția este identică. (n.t.).

„Explică asta” spuse Falsul Țestos.

„Nu, nu! Întâi aventurile” spuse Grifonul nerăbdător „explicațiile iau foarte mult timp”.

Așa că Alice începu să le povestească aventurile ei de când îl văzuse pe Iepurele Alb. Era un pic nervoasă la început cu cele două creaturi care se apropiaseră foarte tare fiecare din câte-o parte și-și deschiseseră larg ochii și gurile dar, continuând, mai prinse curaj. Ascultătorii ei au stat perfect tăcuți până când ajunse la partea în care ea trebuia să spună „Ești bătrân, tată William” Omizii și cuvintele ieșeau anapoda; atunci Falsul Țestos respiră adânc și spuse „Asta-i foarte curios!”.

„Totul este cât se poate de curios” spuse Grifonul.

„Totul ieșea aiurea!” repetă Falsul Țestos gânditor „Mi-ar plăcea s-o aud acuma încercând. Spune-i să înceapă” și se uită la Grifon ca și când ar fi crezut că acesta are vreo autoritate asupra lui Alice.

„Ridică-te și repetă „Aceasta-i vocea leneșului”” spuse Grifonul.

„Ce mai ordonă creaturile...și cum te fac să repeți lecțiile!” se gândi Alice „Parc-aș fi la școală”. Cu toate astea se ridică și începu s-o spună; dar atât îi împuiaseră capul cu Cadrilul Homarului încât abia mai știa ce spune; iar cuvintele ieșeau într-adevăr foarte ciudat...:

„ „Aceasta-i vocea Homarului;
I-am auzit spunând
M-ai rumenit prea tare, trebuie
să-mi pudrez părul cu zahăr.
Ca o rață cu pleoapele, așa și el cu
nasul
Își strânge centura, își aranjează nasturii
și se așază drepti
Când nisipu-i de tot uscat, el e vesel
ca o ciocârlie
Și-l compătimentește pe Rechin
Dar când marea se înalță și
Rechinu-i pe-aproape
Vocea-i e timidă și tremură
înpăimântat”¹”.

„Asta-i altceva decât ce învățam eu când eram mic” spuse Grifonul.

„Eu n-am mai auzit-o niciodată” spuse și Falsul Țestos „dar mi se pare o mare prostie”.

Alice nu mai spuse nimic; stătea jos cu fața ascunsă în mâini întrebându-se dacă vreodată ceva se va mai întâmpla normal.

„Aș vrea să mi-o explice” spuse Falsul Țestos.

„Nu poate s-o explice” spuse repede Grifonul „Continuă cu strofa următoare”.

„Dar despre poziția de drepti?” insistă Falsul Țestos „Cum să se-ndrepte cu nasul?”.

„Este prima poziție la dans” spuse Alice; dar era îngrozitor de încurcată și abia aștepta să schimbe subiectul.

„Continuă cu strofa următoare” repetă Grifonul; „Începe așa „Am trecut pe lângă grădina lui...””. Alice nu îndrăzni să nu se supună, deși era sigură că totul va ieși pe dos, așa că continuă cu voce tremurătoare:

¹ Parodie după o poezie moralizatoare din secolul XIX (vezi anexa) (n.t.).

„„Am trecut pe lângă grădina lui
 și-am văzut
 Cum Cucuveaua și Pantera împărțeau
 o plăcintă;
 Pantera luă foaia, sosul și carnea
 Iar Cucuveaua luă farfuria
 ca parte a sa din tratație
 Când terminară cu plăcinta, ca
 favoare,
 Cucuvelei îi fu permis să bage lingura-n
 buzunar
 Iar Pantera primi cu un mârâit
 cuțitul și furculița
 Și sfârși banchetul prin...¹”

„Ce rost are să repeți toată chestia asta dacă n-o explici pe parcurs?” întrerupse Falsul Țestos „Este de departe cel mai aiurit lucru pe care l-am auzit vreodată!”.

„Da, cred c-ai face bine să te oprești” spuse Grifonul și Alice fu foarte bucuroasă s-o poată face.

„Încercăm altă figură din Cadrilul Homarului?” continuă Grifonul „Sau preferi să ne cânte Falsul Țestos încă un cântec?”.

„A, da, dacă Falsul Țestos este așa de drăguț să ne cânte.” răspunse Alice atât de entuziasmată încât Grifonul spuse pe un ton aproape jignit „Hm! De gustibus...! Cântă-i „Supă de țestoasă”, vrei, bătrâne?”.

Falsul Țestos oftă din greu și începu, cu vocea înecată de suspine, să cânte:

„„Minunată Supă, așa de gustoasă și verde
 Așteptând într-un fierbinte castron!
 Cine, pentru asemenea delicatessă, nu s-ar pleca?
 Supă a serii, minunată Supă!
 Supă a serii, minunată Supă!

Minuuuunată Suuuupă!
 Minuuuunată Suuuupă!
 Suuuupă a seeerii
 Minunată, minunată Supă!

Minunată Supă! Cui îi pasă de pește,
 Vânat sau altceva?
 Cine-ar da mai mult de doi bani pe orice altceva,
 O, minunată Supă?
 O, minunată Supă

Minuuuunată Suuuupă!
 Minuuuunată Suuuupă!
 Suuuupă a seeerii
 Minunată, minunată Supă!”

¹ Ultimele cuvinte trebuiau să fie „(...) a mânca pe Cucuvea” dar Falsul Țestos întrerupe. (n.t.).

„Refrenul din nou!” țipă Grifonul iar Falsul Țestos tocmai începuse să-l repete când se auzi un strigăt de departe: „Începe procesul!”.

„Haide!” strigă Grifonul și, luând-o pe Alice de mână, plecă în grabă fără să aștepte să se sfârșească cântecul.

„Ce proces e ăsta?” gâfâi Alice alergând; dar Grifonul nu-i răspunse decât „Haide!” și începu să alerge și mai repede iar, din ce în ce mai stins, îi ajungeau din urmă, purtate de briză, melancolicele cuvinte:

„Suuuupă a seeerii,
Minunată , minunată Supă!”.

Capitolul 11

Cine a furat tartele?

Regele și Regina de Cupă stăteau pe tronul lor cu o mare adunare îngrămădită în jurul lor: tot felul de păsărele și fiare și întregul pachet de cărți; Valetul stătea dinaintea lor, înlănțuit, cu câte un soldat de fiecare parte ca pază; în apropierea Regelui se afla Iepurele Alb cu o trompetă într-o mână și cu un sul de pergament în cealaltă. Chiar în mijloc se afla o masă și pe masă o farfurie mare cu tarte care arătau așa de bine încât lui Alice îi lăsa gura apă... „Aș vrea să se termine procesul mai repede” se gândi ea „și să se servească gustările!”. Dar nu părea să fie vreo șansă să se întâmple așa; așa că Alice începu să se uite la tot ce o înconjură ca să-i treacă timpul mai repede.

Alice nu mai fusese vreodată într-un tribunal dar citise despre acestea în cărți și fu încântată să constate că știe numele pentru aproape tot ce vedea.

„Ăla-i judecătorul” își spuse ea „fiindcă are peruca mare”.

Judecătorul, că tot veni vorba, era Regele; și fiindcă purta coroana peste perucă, nu părea deloc să se simtă bine și, cu siguranță, nu-i stătea bine de loc.

„Și asta-i loja juraților” mai gândi Alice; „iar aceste douăsprezece creaturi (fu obligată să le numească „creaturi” pentru că unele din ele erau animale iar altele păsări) cred că sunt jurații”. Își repetă de două – trei ori acest ultim cuvânt fiind mândră de el pentru că credea, și pe bună dreptate, că foarte puține fete de vârsta ei cunoșteau sensul acestui cuvânt. Dar și „oamenii din juriu” s-ar fi potrivit la fel de bine.

Cei doisprezece jurați scriau foarte preocupați pe niște tăblițe. „Ce fac?” șopti Alice către Grifon „N-au voie să scrie nimic până nu-ncepe procesul.”.

„Își scriu numele” răspunse tot în șoaptă Grifonul „de frică să nu și-l uite înainte de terminarea procesului”.

„Proștii!” începu Alice cu voce tare și indignată; dar se opri brusc pentru că Iepurele Alb strigă: „Liniște în sală!” iar Regele își puse ochelarii și privi atent în jur ca să descopere cine vorbise.

Alice văzu, uitându-se peste umărul lor, că toți jurații scriseseră „Proștii!” pe tăblițele lor și își dădu seama că unul din ei nu știa cum se scrie „prost” și trebui să-l întrebe pe vecinul său. „Ce harababură o să fie pe tăblițele lor înainte de sfârșitul procesului!” se gândi Alice.

Unul dintre jurați avea un bețișor care scârțâia. Alice, bineînțeles, nu putea să suporte așa ceva și, dând ocol sălii și strecurându-se în spatele lui, găsi curând prilejul să i-l ia. Făcu asta atât de repede încât bietul jurat (era Bill, șopârta) nici nu-și dădu seama ce s-a întâmplat cu el; deci, după ce-a cotrobăit peste tot căutându-l, fu obligat să scrie restul zilei cu degetul iar asta nu avea nici un rost pentru că degetul nu lăsa nici o urmă pe tăbliță.

„Aprod, citește rechizitoriul!” spuse Regele.

La aceasta Iepurele Alb suflă de trei ori în trompetă apoi desfăcu sulul de pergament și citi:

„Regina de Cupă a făcut niște tarte
Toate într-o zi de vară;
Valetul de Cupă a furat tartele
Și le-a dus departe!¹”

„Dați-vă verdictul” spuse Regele către jurați.

„Nu încă, nu încă!” întrerupse grăbit Iepurele „Mai e mult până atunci!”.

„Cheamă primul martor” spuse Regele; și Iepurele Alb suflă de trei ori în trompetă și strigă: „Primul martor!”.

Primul martor era Pălărierul. Veni cu o ceașcă de ceai într-o mână și o bucată de pâine-cu-unt în cealaltă. „Îmi cer scuze, Majestate, c-am venit cu astea” începu el „dar nu-mi terminasem ceaiul când au venit după mine”.

„Ar fi trebuit să fi terminat” spuse Regele „Când ai început?”.

Pălărierul se uită la Iepurele de Martie care-l urmărise în sală braț la braț cu Bursucul.

„Cred că era în paisprezece martie” spuse el.

„Cincisprezece” spuse Iepurele de Martie.

„Șaisprezece” spuse și Bursucul.

„Notași asta” spuse juriului Regele; iar juriul notă repede toate cele trei date pe tăblițe, le adună apoi exprimară rezultatul în șilingi și penii.

„Scoate-ți pălăria” îi spuse Regele Pălărierului.

„Dar nu-i a mea” răspunse Pălărierul.

„Furată!” exclamă Regele întorcându-se către juriu care consemnă imediat acest fapt.

„Le am de vânzare” adăugă Pălărierul ca explicație „Eu n-am pălărie. Sunt pălărier.”.

Regina își puse ochelarii și începu să-l cerceteze cu privirea pe Pălărier care păli și începu să se frământa.

„Spune ce ai de spus” spuse Regele „și nu fi emoționat; dacă nu, te execut pe loc”.

Asta nu păru să-l încurajeze prea mult pe martor; continuă să se mute de pe un picior pe altul uitându-se stânjenit la Regină și, de emoție, mușcă o bucată mare din cană în loc de pâine-cu-unt.

Chiar în acel moment Alice avu o senzație ciudată care o îngrijoră până când văzu ce era: începuse să crească. La început se gândi că ar fi trebuit să se ridice și să plece din sală dar, răzgândindu-se, rămase pe loc atâta timp cât mai avea loc.

„Ai face bine să nu te mai îndeși așa” spuse Bursucul care stătea lângă ea „Abia mai respir”.

„N-am încotro” răspunse Alice cu blândețe „cresc”.

„N-ai dreptul să crești aici” spuse Bursucul.

„Nu vorbi prostii” îi răspunse Alice mai cu curaj „și tu crești, să ști”.

„Da, dar eu cresc într-un ritm rezonabil” spuse Bursucul „nu în stilul ăsta caraghios” și se ridică morocănos și se duse în cealaltă parte a sălii.

În tot acest timp Regina nu-și dezlipise privirea de la Pălărier și, tocmai când Bursucul traversa sala, ea-i spuse unuia dintre ofițerii săi: „Adu-mi lista cântăreților de la ultimul concert!” la care nenorocitul de Pălărier începu să tremure atât de tare încât îi săriră pantofii din picioare.

¹ „Rechizitoriul” reprezintă primele versuri dintr-un cântecel pentru copii. Continuarea se găsește în anexă. (n.t.).

„Spune ce ai de spus;” repetă Regele furios „dacă nu te execut indiferent dacă ești sau nu emoționat”.

„Sunt om sărac, Majestate” începu Pălărierul cu voce tremurătoare „și abia dacă mi-am început ceaiul de-o săptămână – două și ba cu pâinea-cu-unt care se tot subția ...și cu clipocitul ceaiului...”.

„Clipocitul cui?” spuse Regele.

„Începea cu ce...” răspunse Pălărierul.

„Bineînțeles că „clipocit” începe cu „C”” spuse Regele tăios „Mă crezi tâmpit? Continuă!”.

„Sunt om sărac” continuă Pălărierul „și aproape toate îmi clipeau după asta... numai că Iepurele de Martie a spus...”.

„N-am spus!” întrerupse Iepurele de Martie grăbit.

„Ba ai spus!” răspunse Pălărierul.

„Neg!” spuse Iepurele de Martie.

„Neagă” spuse Regele „nu luați în seamă asta”.

„Oricum Bursucul a spus...” continuă Pălărierul privind îngrijorat să vadă dacă și acesta va nega; dar Bursucul nu negă nimic fiindcă dormea buștean.

„După asta” continuă Pălărierul „Mi-am mai tăiat niște pâine-cu-unt...”.

„Dar ce-a spus Bursucul?” întrebă unul din jurați.

„De asta nu-mi aduc aminte” spuse Pălărierul.

„Trebuie să-ți amintești” spuse Regele „dacă nu, te execut”.

Nenorocitul de Pălărier își aruncă cana și pâinea-cu-unt și căzu în genunchi „Sunt om sărac, Majestate” începu el.

„Ești un orator foarte prost” spuse Regele.

La asta unul dintre hamsteri țipă așa că fu înăbușit de ofițerii din sală (cum „a înăbuși” e un cuvânt cam greu, o să vă explic cum au făcut-o. Aveau un sac mare de pânză care se putea strânge la gură cu niște baiere; în acest sac au băgat hamsterul, cu capul în jos, apoi s-u așezat pe el.).

„Mă bucur c-am văzut cum se face și asta!” gândi Alice. „Am citit de-atâtea ori în ziare, la sfârșitul proceselor: „Aplauzele au fost imediat înăbușite de ofițerii din sală” și n-am înțeles ce înseamnă până acum”.

„Dacă asta-i tot ce ști, poți să te ridici jos” continuă Regele.

„Nu pot să urc mai jos!” spuse Pălărierul „sunt deja pe podea”.

„Atunci poți să te așezi” răspunse Regele.

Aici alt hamster țipă și fu și el înăbușit.

„Ei, cu asta s-a terminat cu hamsterii!” gândi Alice „Acum o să meargă mai bine”.

„Mai bine să-mi termin ceaiul” spuse Pălărierul privind îngrijorat la Regină care citea lista cântăreților.

„Poți să pleci” spuse Regele iar Pălărierul părăsi sala în grabă fără ca măcar să-și mai pună pantofii.

„...și tăiați-i capul afară” adăugă Regina vorbind către ofițerii ei; dar Pălărierul dispăruse înainte ca vreun ofițer să ajungă la ușă.

„Cheamă următorul martor!” spuse Regele.

¹ Pălărierul vrea să spună „Nu pot să cobor mai jos” dar, de emoție, încurcă cuvintele. (n.t.).

Următorul martor era bucătăreasa Ducesei. Aceasta ducea cutia cu piper în mână și Alice ghici cine era înainte ca bucătăreasa să intre în sală după strănuturile care începuseră să se audă dintr-o dată.

„Spune ce-ai de spus” zise Regele.

„Ba!” răspunse bucătăreasa.

Regele se uită la Iepurele Alb care spuse cu voce joasă: „Majestate, trebuie să examinați acest martor”.

„Dacă trebuie, trebuie” spuse Regele pe un ton melancolic și, după ce-și încrucișă mâinile și se încruntă la bucătăreasă până era cât pe ce să-i sară ochii din cap, începu grav: „Din ce sunt făcute tarte?”.

„Din piper, în cea mai mare parte” răspunse bucătăreasa.

„Melasă” se auzi o voce somnoroasă în spatele ei.

„Înșfăcați Bursucul ăla!” țipă Regina „Decapitați-l, dați-l afară din sală, înăbușiți-l, ciupiți-l, tăiați-i mustățile!!!”.

Câteva minute toată adunarea fu într-o frământare să dea Bursucul afară și, când se liniști, bucătăreasa dispăruse.

„Nu contează!” spuse Regele ușurat „Cheamă următorul martor” și adăugă în șoaptă către Regina: „Draga mea, tu ar trebui să examinezi martorul următor. Mie îmi dă dureri de cap!”.

Alice îl privi pe Iepurele Alb căutând pe listă să vadă ce sau cine va fi martorul următor „...pentru că n-au obținut cine —știe —ce dovezi până acuma” își spuse ea. Imaginați-vă surpriza ei când îl auzi pe Iepurele Alb strigând cât îl ținea gura: „Alice!”.

Capitolul 12

Mărturia lui Alice

„Aici!” strigă Alice aproape uitând, în vălmășagul momentului, cât de mare crescuse în ultimele minute; și sări așa de grăbită încât răsturnă loja juraților cu poala fustei, prăvălindu-i pe cei din juriu în capul mulțimii de sub ei și acum zăceau toți împrăștiați amintindu-i de un bol cu peștișori aurii pe care-l răsturnase din greșeală cu vreo săptămână în urmă.

„Ah, vă rog să mă scuzați!” exclamă Alice înspăimântată și începu să-i culeagă cât de repede putea pentru că accidentul cu peștișorii era încă proaspăt în mintea ei și avea o vagă idee că jurații trebuiau culeși imediat și puși la loc în loja lor iar dacă nu – ar fi murit.

„Procesul nu poate continua” spuse Regele cu voce gravă „până când toți jurații nu-și reiau locurile... toți” repetă el apăsător uitându-se urât la Alice.

Alice se uită la loja și văzu că, în grabă, pusese Șopârla cu capul în jos iar bietul de el dădea încet din coadă, fiindu-i aproape imposibil să se miște. Imediat Alice îl luă și-l așeză cum trebuie „Nu c-ar avea vreo importanță” își spuse ea „Cred c-ar fi la fel de folositor procesului cu coada în jos ca și cu capul în jos”.

Imediat ce juriul își reveni un pic după șocul de a fi răsturnați și-și recuperează tăblițele și bețișoarele, se puseră pe lucru să scrie o relatare a accidentului; toți mai puțin Șopârla care părea prea copleșit ca să mai facă altceva decât să stea cu gura căscată holbându-se la acoperișul sălii.

„Ce ști despre asta?” o întrebă Regele pe Alice.

„Nimic” răspunse Alice.

„Nimic, nimic?” insistă Regele.

„Nimic, nimic” spuse Alice.

„Asta e foarte important” spuse Regele întorcându-se către juriu. Aceștia tocmai începuseră să-și noteze aceasta pe tăblițe când Iepurele Alb întrerupse: „„Neimportant” a vrut desigur să spună Majestatea Voastră” spuse el pe un ton plin de respect dar încruntându-se și strâmbându-se în timp ce vorbea.

„Neimportant am vrut să spun, desigur” spuse Regele grăbit și continuă pentru sine în șoaptă: „important...neimportant...neimportant...important...” ca și când ar fi vrut să vadă care cuvânt sună mai bine.

Unii jurați scriseră „important” alții „neimportant”. Alice văzu asta fiindcă era destul de aproape ca să privească peste umerii lor „dar n-are nici cea mai mică importanță” își spuse ea.

În acest moment, Regele, care fusese ocupat să-și noteze ceva în carnețel, strigă: „Liniște!” apoi citi din carnețel: „Regula patruzeci și doi. Toate persoanele mai înalte de o milă¹ trebuie să părăsească sala”.

Toți se uitară la Alice.

„N-am o milă înălțime” spuse Alice.

„Ba ai” spuse Regele.

„Ai aproape două” spuse și Regina.

¹ O milă are aproximativ 1,5 Km (n.t.).

„Oricum n-o să plec” spuse Alice „apoi asta nu-i o prevedere regulamentară; ai inventat-o chiar acum”.

„E cea mai veche regulă” spuse Regele.

„Atunci ar trebui să fie numărul unu” spuse Alice.

Regele pâlîși-și închise repede carnețelul. „Dați-vă verdictul” spuse el către juriu cu voce tremurătoare.

„Mai sunt niște probe, Majestate” spuse Iepurele Alb în grabă „această hârtie tocmai a fost găsită”.

„Ce scrie?” întrebă Regina.

„N-am deschis-o încă” răspunse Iepurele Alb „dar se pare că-i o scrisoare scrisă de prizonier către... către cineva”.

„Așa trebuie să fie” spuse Regele „dacă nu cumva a fost scrisă către nimeni, ceea ce nu prea se obișnuiește, să ști”.

„Cui îi este adresată?” întrebă cineva din juriu.

„Nu este adresată de loc” spuse Iepurele Alb „de fapt nu e nimic scris pe dinafară”. În timp ce vorbea despături hârtia apoi adăugă „Nu-i o scrisoare; este o poezie”.

„Este scrisul prizonierului?” întrebă alt jurat.

„Nu, nu este” spuse Iepurele Alb „și asta-i cel mai ciudat lucru” (Cei din juriu se uitară unii la alții încurcați).

„Trebuie c-a imitat scrisul altcuiva” spuse Regele (Jurații se luminară la față).

„Majestate,” spuse Valetul „n-am scris-o eu și nu se poate dovedi c-am făcut-o: nu e nici o semnătură pe ea”.

„Dacă n-ai semnat-o” spuse Regele „asta nu face decât să agraveze lucrurile. Probabil c-ai avut intenții urâte; altfel ai fi semnat-o ca un om cinstit”.

La asta se auziră aplauze unanime: era primul lucru inteligent pe care Regele-l spusese în ziua aceea.

„Asta-i dovedește, desigur, vina” spuse Regina așa că tăiați-i...”.

„Nu dovedește nimic!” spuse Alice „Nici măcar nu știți despre ce-i vorba!”.

„Citește-o” spuse Regele.

Iepurele Alb își puse ochelarii „De unde să încep, Majestate?” întrebă el.

„Începe cu începutul” spuse Regele foarte grav „și continuă până ajungi la sfârșit; atunci oprește-te”.

Se așternu o tăcere de mormânt în sală iar Iepurele Alb citi:

„Mi-au spus c-ai fost la ea
Și i-a spus despre mine
M-a caracterizat frumos
Dar a spus că nu știu să înot

Le-a trimis vorbă că n-am plecat
(Știm că-i adevărat);
Dacă ea o să forțeze lucrurile
Ce-o să se-aleagă de tine?

Eu i-am dat ei una, ei i-au dat lui două
Tu ne-ai dat trei sau mai multe
Toate s-au întors de la el la tine

Deși înainte erau ale mele
Dacă eu sau ea s-ar întâmpla să fim
Judecați în această afacere
El are-ncredere-n tine c-o să-i eliberezi
Așa cum eram

Ideea mea era că tu ai fost
(Înainte ca ea să aibă acest atac)
un obstacol pus între
el și noi înșine și ea

Nu-i spune că ea îi plăcea cel mai mult
Pentru că asta trebuie să fie întotdeauna
Un secret pentru restul
Între tine însuși și mine.”.

„Asta-i cea mai importantă probă pe care-am obținut-o” spuse Regele frecându-și mâinile „deci acum juriul...”.

„Dacă vreunul din ei poate să explice asta” spuse Alice (crescuse atât de mult în ultimele minute încât nu-i mai era frică deloc să-l întrerupă) „îi dau șase penii. Nu cred că e vreun înțeles în asta”.

Toți cei din juriu își notară pe tăblițe: „Ea nu crede că e vreun înțeles în asta” dar nici unul din ei nu încercă să explice conținutul versurilor.

„Dacă nu are nici un înțeles” spuse Regele „asta ne scutește de-o groază de complicații pentru că n-avem nevoie să-l mai căutăm. Cu toate astea nu știu” continuă el întinzând hârtia cu versuri pe genunchi „Dar mi se pare că înțeleg câte ceva „...a spus că nu știu să înot...” nu ști să-ți, nu?” adăugă el întorcându-se spre Valet.

Valetul scutură trist din cap „Fac eu impresia că înot?” spuse el (ceea ce, cu siguranță nu făcea, fiind făcut în întregime din carton).

„Până aici toate bune” spuse Regele” apoi continuă mormăind „„Știm că-i adevărat...” asta desigur e juriul... „Dacă ea o să forțeze lucrurile...” asta trebuie să fie Regina... „Ce s-ar alege de tine?” Chiar așa, ce s-ar alege?... „I-am dat una, ei mi-au dat două...” Ehei, astea trebuie să fie tarte, să ști...

„Dar continuă: „Toate s-u întors de la el la tine”” spuse Alice.

„Da, uite-le acolo!” spuse Regele triumfător arătând tarte de pe masă „Ce poate fi mai clar ca asta? Apoi ... „înainte ca ea să aibă acest atac...” Tu n-ai avut niciodată atacuri, draga mea, așa-i?” spuse el către Regina.

„Niciodată!” spuse Regina furioasă aruncând cu o călimară în Șopârlă (bietul Bill renunțase să mai scrie pe tăbliță cu degetul fiindcă își dăduse seama că acesta nu lăsa nici o urmă; dar acum începu din nou folosindu-se de cerneala care îi curgea pe față, atât cât îi ajunse).

„Atunci aceste cuvinte nu ți se potrivesc” spuse Regele uitându-se prin sală și zâmbind. Se lăsă o tăcere de mormânt.

„E un joc de cuvinte!” adăugă Regele furios și toată lumea începu să râdă „Juriul să-și dea verdictul” spuse Regele pentru cam a douăzecea oară în acea zi.

„Nu, nu!” spuse Regina „Întâi sentința, apoi verdictul”.

„Ce tâmpenie!” spuse Alice cu voce tare „Să dai întâi sentința!...”.

„Ține-ți gura!” spuse Regina înroșindu-se.

„Nu vreau!” răspunse Alice.

„Tăiați-i capul!” urlă Regina cât o ținu gura. Nimeni nu mișcă.

„Cui îi pasă de voi?” spuse Alice (crescuse la înălțimea ei normală între timp) „Nu sunteți decât un pachet de cărți!”.

La asta întregul pachet se ridică în aer și se năpusti căzând asupra ei; ea dete un țipăt scurt, jumătate de frică, jumătate de furie și încercă să le gonească lovindu-le cu mâinile dar se trezi întinsă pe bancă cu capul în poala surorii sale care, cu blândețe, îi dete la o parte câteva frunze care căzuseră din copaci pe fața ei.

„Trezește-te, Alice, dragă!” îi spuse sora ei „Ce mult ai dormit!”.

„Am avut un vis așa de ciudat!” spuse Alice. Și-i povesti surorii ei, așa cum își amintea ea, toate acele aventuri ale ei despre care voi tocmai ați citit; și când termină sora ei o sărută și-i spuse „A fost un vis ciudat, fără-ndoială dar acum fugi înăuntru și bea-ți ceaiul; se face târziu”. Așa că Alice se ridică și fugi gândindu-se ce vis minunat avusese.

Dar sora ei rămase exact așa cum o lăsase Alice: cu capul sprijinit pe mână, privind apusul de soare și gândindu-se la micuța Alice și la minunatele ei aventuri până când începu și ea să viseze.

Întâi o visă chiar pe Alice: simți mânuțele ei mici strânse pe genunchiul ei și văzu ochii ei strălucitori și vioi uitându-se într-ai săi...auzi vocea ei și văzu acea clătinare din cap pe care Alice o făcea ca să-și țină la spate părul hoinar care-i intra mereu în ochi...și când asculta sau părea că ascultă, toată curtea se însufleți de ciudatele creaturi din visul surorii ei.

Iarba îi foșni la picioare când Iepurele Alb trecu în grabă...Șoarecele înspăimântat împrășcă în lacul de alături...auzi clinchetul ceștilor de ceai când Iepurele de Martie și prietenii lui își beau ceaiul fără de sfârșit și vocea ascuțită a Reginei ordonând executarea nefericiților ei invitați...încă o dată, porcul – copil strănută pe genunchii Ducesei în timp ce farfuriile și vasele se spargeau peste tot în jurul ei...încă o dată țipătul Grifonului, scârțâitul bețișorului Șopârlei și tusea hamsterului înăbușit umplură aerul amestecate cu suspinele nefericitului Fals Țestos.

Așa că rămase pe loc, cu ochii închiși și mai-mai că se crezu și ea în Țara Minunilor deși știa că nu avea decât să deschidă ochii ca totul să redevină monotona realitate...iarba ar fi foșnit numai din cauza vântului, lacul ar fi clipocit cu mișcarea trestiiilor...clinetul ceștilor de ceai ar fi devenit sunetul tălăngilor oilor iar strigătele ascuțite ale Reginei – vocea băiatului ciobanului...și strănutul copilului, țipătul Grifonului și toate celelalte zgomote ciudate s-ar fi schimbat (știa) în larva învălmășită a ogrăzii forfotitoare...iar mugetul depărtat al vacilor ar fi luat locul suspinelor adânci ale Falsului Țestos.

În sfârșit își imaginează cum, aceeași surioară a ei, peste timp, va fi ea însăși o femeie matură; și cum își va păstra, prin ani, inima pură și iubitoare din copilărie; și cum își va aduna copilașii ei și le va face ochii să strălucească vioi spunându-le o mulțime de povești foarte ciudate, poate chiar visul ei de demult despre Țara Minunilor; și cum se va întrista de toate supărările lor simple și cum se va bucura de toate bucuriile lor simple, aducându-și aminte de propria-i copilărie și de minunatele zile de vară.

Anexă

I

Împotriva prostiei și răutății¹

de Isaac Watts

(Capitolul 2 – „How doth the little buissey bee”)

Ce face albinuța harnică?
Folosește fiecare oră cu lumină
Și-adună miere toată ziua
Din fiecare floare deschisă!
Cu ce îndemânare își construiește fagurele!
Ce frumos întinde ceara!
Și muncește din greu să pună bine
Dulcea mâncare pe care-o face.
În opere de muncă sau de-ndemânare
Ar trebui să fiu harnic și eu
Fiindcă Satan găsește o răutate
Și pentru mâinile proaste.
Cu cărți sau muncă sau joc sănătos
Să-mi petrec primii ani
Așa voi putea să dau în fiecare zi
Un răspuns bun.

¹ Din volumul „Cântece divine traduse într-un limbaj simplu pentru uzul copiilor” 1715 (n.r.).

II

Liniștea bătrânului și cum a câștigat-o

de Robert Southey

(Capitolul 5 – „Ești bătrân, tată William”)

„Ești bătrân, părinte William” spuse tânărul
„Puținul păr ce ți-a rămas e argintiu
Ești sănătos, părinte William, un bătrân inimos
Acum spune-mi motivul, te rog”
„În tinerețea mea” părintele William răspunse
„Mi-am amintit că tinerețea zboară repede
Și n-am abuzat de sănătatea și vigoarea mea la început
Fiindcă s-ar putea să am nevoie de ele la sfârșit”.

„Ești bătrân, părinte William” spuse tânărul
„Și plăcerile trec o dată cu tinerețea
Totuși tu nu plângi zilele ce-au trecut
Acum spune-mi motivul, te rog”
„În tinerețea mea” părintele William răspunse
„Mi-am amintit că tinerețea nu e veșnică;
M-am gândit la viitor orice-am făcut
Și niciodată nu m-am supărat pentru trecut

„Ești bătrân, părinte William” spuse tânărul
„Și zilele-ți sunt numărate;
Ești vesel și-ți place să vorbești despre moarte
Acum spune-mi motivul, te rog”
„Sunt vesel, tinere” părintele William răspunse
„Fie ca motivul să-ți atragă atenția;
În tinerețea mea mi-am adus aminte de Dumnezeu
Și El nu mi-a uitat vârsta.

III

Vorbește frumos

Atribuit de unii lui G. W. Longford
iar de alții lui David Bates

(Capitolul 6 – „cântecul de leagăn”)

Vorbește frumos! E mult mai bine
Să conduci prin iubire decât prin frică
Vorbește frumos; nu strica cuvintele prin asprime
Când poți să faci un bine aici!

Vorbește frumos! Iubirea abia șoptește
Legământul ce unește cu-adevărat inimile
Și frumoasele inflexiuni ale Prieteniei curg
Glasul afecțiunii e cald

Vorbește frumos copilașului!
Caută să-i câștigi iubirea;
Învăță-l cu voce caldă și blândă
Poate n-o să-l ai prea mult

Vorbește frumos tânărului pentru că el
Are destule de suportat
Ca să treacă prin viața asta cum va putea mai bine
Această sarcină de îngrijorare!

Vorbește frumos cu bătrânul
Nu necăji inima roasă de griji
Pentru care nisipul vieții aproape s-a scurs
Lasă-l să plece în pace!

Vorbește cald săracului;
Nu face vocea ta să fie auzită;
Are destule de-ndurat
Fără un cuvânt rău!

Vorbește frumos rătăcitului, știind
Că s-ar putea să fi trudit în van
Poate asprimea l-a făcut așa;
Adu-l pe drumul cel bun!

Vorbește frumos! Celui ce și-a dat viața
Să supună încăpățânata voință a omului
Când elementele erau în conflict sălbatic
Spune tu „Pace, rămâi”

Vorbește frumos! E o picătură
Aruncată-n adâncul ocean al inimii
Binele, bucuria ce o aduce
Eternitatea ți le va arăta.

IV

Steaua

De Jane Taylor

(Capitolul 7 – „cântecul” Pălărierului)

Lucește, lucește, steluță,
Mă întreb ce ești!
Sus, deasupra lumii, atât de sus
Ca un diamant pe cer

Când strălucitorul soare dispare,
Când el nu mai luminează nimic
Atunci tu-ți arăți luminița
Lucește, lucește, toată noaptea

Atunci călătorul în întuneric
Îți mulțumește pentru mica ta sclipire
El n-ar putea să vadă pe unde s-o ia
Dacă tu n-ai sclipi așa

În cerul albastru-ntunecat tu strălucești
Și adesea prin perdea mă privești
Fiindcă tu niciodată ochii-ți nu închizi
Până n-apare soarele pe cer

Fiindcă strălucitoarea ta sclipire
Luminează călătorul în întuneric
Deși nu știu ce ești
Lucește, lucește, steluță.

V

Păianjenul și musca

De Mary Howitt
1799-1888

(Capitolul 10 – cadrulul homarului)

„Intră în salonul meu!”
spuse păianjenul unei muște
„Ăsta-i cel mai drăguț salonaș pe care
l-ai cercetat vreodată

Drumul spre salonul meu este scara spiralată
Și am să-ți arăt multe lucruri curioase
când ajungi”

„A, nu, nu, nu” spuse musculița „să
mă rogi e în zadar
Fiindcă cine urcă pe scara-ți spiralată
nu mai coboară niciodată.”¹

¹ S-a reprodus numai prima strofă a poeziei. (n.r.).

VI

Leneșul

De Isaac Watts

(Capitolul 10 – „Aceasta-i vocea leneșului”)

Acesta-i glasul leneșului; l-am auzit plângându-se
„M-ați sculat prea devreme, trebuie să mă culc la loc”
Ca ușa-n balamale, așa și el în pat
Se-ntoarce pe partea cealaltă cu capul greu
Mai dorm un pic, mai lenevesc un pic:
Așa și petrece jumătate din zi și din orele-i fără număr
Și când se scoală stă cu mâinile încrucișate
Sau se plimbă agale sau stă degeaba.
Am trecut pe lângă grădina lui și-am văzut măceșul sălbatic
Mărăcinii și scaieții cresc din ce în ce mai mari
Hainele ce-târnă pe el se transformă-n zdrențe
Și bani-i se risipesc până ajunge să-nfometeze sau să cerșească
I-am făcut o vizită sperând să aflu
Că se preocupă totuși să-și cultive mintea
Mi-a povestit visurile sale, a vorbit despre mâncare și băutură
Dar de-abia citește-n Biblia lui și nu-i place niciodată să gândească.
Mi-am spus atunci „Asta să fie o lecție pentru mine”
Acest om nu e decât o imagine a ceea ce-aș putea ajunge
Dar mulțumesc prietenilor mei pentru grija lor pentru educația mea
Prietenii care m-au învățat la timp să-mi placă să muncesc și să gândesc.

VII

Steaua serii

De James M. Sayles

(Capitolul 10 – „cântecul” Falsului Testos)

Minunată stea în cer ești atât de strălucitoare...
Încet pălește argintia-ți lumină
Când te-ndepărtezi de pământ

REFREN

Minunată stea
Minunată stea

Stea a serii, minunată stea
În ochiul închipuirii tu pari a spune
Urmează-mă, haide departe de pământ
În sus aripile spiritului tău încearcă
S-ajungă tărmurile iubirii dincolo de cer
Lucește, o, stea a iubirii divine
Și fie ca iubirea din sufletul nostru să te-nconjoare
Pe când tu te-ndepărtezi
Stea a amurgului, minunată stea.

VIII

Cântecel pentru copii

(Capitolul 11 – „Rechizitoriul” citit de Iepurele Alb reprezintă primele versuri ale unui cântecel pentru copii; iată-l)

Regina de Cupă a făcut niște tarte
Toate într-o zi de vară;
Valețul de Cupă a furat tartele
Și le-a dus departe!

Cameristele-atunci și servitorii
S-au holbat la Regele de Cupă
„Înțeleg” a spus el solemn
„Cel care-a furat tartele cu prune
Pe buze trebuie să aibă o pată vineție încă
De sucul din ele.
Să-și ascundă păcatul, gura și barba
Să și le șteargă a uitat!”

Toți se uitară să vadă cine-ar putea fi
Dar Valețul, din câte știu,
Începu să-și șteargă gura și barba
Deși nici o pată nu avea.

Postfața traducătorului

Dacă mi s-ar cere să definesc Țara Minunilor în care micuța Alice își trăiește un vis de vară, aş spune că acest tărâm, ciudat și minunat în același timp, este chiar lumea reală. Lumea reală văzută cu ochi de copil. Asta pentru că toate personajele sunt portrete ale unor persoane care ar putea exista în realitate; astfel putem regăsi Regina de Cupă în viața de toate zilele ca fiind o femeie stăpână pe o anumită avere pe care nu dorește s-o împartă cu nimeni: toți cei care intră pe „ternul ei de criket” sunt condamnați la moarte. Regele de Cupă este un fel de victimă a personalității foarte puternice a Reginei: o consultă cu teamă înainte de a lua orice hotărâre deși el e „Regele”. Ducea – o femeie ignorantă, inferioară până și nebunei de bucătărese care aruncă cu tot ce nimerește după stăpâna ei. Copilul Ducei nu poate ajunge decât un porc, ceea ce și devine în timp ce Alice îl ține în brațe. Soldații din pachetul de cărți de joc sunt portretizări ale unor oameni care, supuși tiraniei Reginei de Cupă, nu mai au cum să-ți arate adevăratul caracter; de frica decapitării ajung până la a vopsi în roșu o tufă de trandafiri albi ceea ce semnifică fuga de răspundere în fața amenințării cu moartea.

Animalele sunt personificate unele de imaginația copilului (Grifonul sau Falsul Țestos, de exemplu) iar altele de denumirea lor care se dă și unor oameni cu anumite caracteristici (Dodo – un om încet, prost și căruia nu-i place societatea; porcul – omul ignorant care strică orice prietenie prin comportarea sa grosolană; Motanul de Cheshire – omul care râde de toată lumea, cu sau fără motiv, și care, atunci când e tras la răspundere, dispare etc.).

Alte animale sunt personificate datorită unor expresii cum ar fi: „Nebun ca un iepure de martie” (în închipuirea lui Alice acest om nebun ia forma unui iepure care nu apare tocmai normal).

Iepurele Alb are un loc special în acest univers al metaforelor realizate inconștient de Alice: el este acela care o introduce în această țară; este poate singurul personaj care poate fi asemuit cu un om normal, echilibrat; este legătura cu lumea reală: când îl vede, în holul cu ușițe, Alice aleargă la el să-i ceară ajutor pentru a ieși de acolo; în timpul procesului Valetului de Cupă el este acela care, după citirea rechizitoriului, aduce martori spre a dovedi vina acestuia.

„Armata” Reginei de Cupă este asemuită cu un pachet de cărți de joc în care, ca și într-o armată reală, se găsesc cărțile inferioare (Doi, Trei, Cinci) – soldații -, cărțile medii (Zece, Valetul de Cupă) – gradele inferioare – și cărțile superioare (Regine și Regele de Cupă) – gradele superioare -.

Înghețarea fiecărei scene după ce Alice părăsește locul desfășurării ei, înghețarea timpului din „Ceaiul nebunilor” și finalul cărții, în care sora ei mai mare și-o imaginează pe Alice povestind copiilor ei visul de odinioară pe care aceștia l-ar fi trăit cu aceeași intensitate, reprezintă faptul că această lume este veșnică; ea va dura atât timp cât pe lume vor fi copii; în această lume se poate intra o singură dată în viață indiferent dacă copilul care intră are cinci sau cinci zeci și cinci de ani.

Sunt sigur că fiecare din noi am intrat odată, cu mai mult sau mai puțin timp în urmă, în gaura Iepurelui Alb; dacă am fost perseverenți, ca micuța Alice, am reușit să ajungem și în grădina cu flori frumoase și vesele cu toate că ușița care ducea acolo era foarte mică și nici măcar capul nu ne încăpea prin ea și cu toate că piciorul mesei de sticlă era alunecos, prea alunecos ca să ne cățărăm pe el și să luăm cheița uitată acolo.

Mărturisesc că, atunci când am terminat de citit această carte, am avut senzația că m-am trezit dintr-un vis frumos, întocmai ca Alice.

Traducătorul